

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. in the USA

1 (107) | 2010

Таємниця страждання

стор. 19

Участь у Його стражданнях

стор. 9

читайте в номері:

- 4** Бо на це ви покликані
Олександр Печера
- 6** Не бійся того, що маєш страждати
Фаїна Бородіна
- 8** І дам тобі скарби, що в темряві...
- 9** Кожна людина має пройти курс випробувань
в Божому університеті
- 9** Участь у Його стражданнях
- 10** Заповіт — довготривалий подарунок
Леонід Коровник
- 11** Переслідування й мученицька смерть Яна Гуса
- 18** Аж доти допоміг нам Господь
Наталя Корназевич, Павло Зинич

Свято Різдва — свято Радості

стор. 14

Таємниця страждання стор. 19

Пам'ятаємо:

стор. 22
Дмитро
Мельник

стор. 23
Петро
Ойцюс

стор. 24
Костянтин
Костів

І врятував його з могили...

стор. 30

Західне Українське
Євангельсько-Баттистське
об'єднання, США

ВІСНИК духовно-просвітницький інформаційний журнал ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА
Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор:
Петро ЧИКЕРЕНДА
тел. (253) 335-7124,
e-mail: pchikerenda@gmail.com

Літературний редактор:
Наталя КОРНАЗЕВИЧ
тел. (253) 266-8367,
e-mail: natafedak@yahoo.com

Набір тексту: Ольга ВОЛЧКОВА
e-mail: kovcheg2001@ukr.net

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,
CA, 95842, USA | (916) 723-9243
e-mail: vasyel@netzero.net
Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ та країнах СНД:

Леонід Кришчук, тел. 8 (050) 378-02-33,
e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth 37603 28th ave. S
Federal Way, WA 98003 USA
fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

Журнал видається на добровільні пожертви
та кошти передплатників.
річна ціна з пересилкою становить — \$25,
бажаючи підписатися на журнал, надсилайте
свої пожертви на адресу:

Herald of Truth
5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.

ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ ПОЖЕРТВАМИ:

The Western Ukrainian Evangelical Baptist
Convention
5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

! При передруку посилання на "Вісник правди"
обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки ав-
торів матеріалів, що друкуються. Надіслані матері-
али не рецензуються і назад не повертаються.

Підписано до друку з оригінал-макету ...08. формат
84x106/16. Бумага Finesse. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 8.
Обл.-вид. арк. 2,8. Кількість 800 прим.
Віддруковано: Релігійне товариство "Місійна книжкова фа-
брика "Християнське життя" м.Луцьк, Україна,
тел. (+38 0332) 71-08-74

Мир Вам, шановні читачі, улюблені брати та сестри! Щиро вітаємо Вас любов'ю Того, Хто полюбив нас, любов'ю нашого Господа Ісуса Христа. Перебуваючи під плином часу, ми поступово, крок за кроком, підходимо до певної межі нашого життя і служіння. В цьому наступившому 2010-му році в нашому об'єднанні в травні місяці ми будемо мати порядковий 48-й звітний- виборний з'їзд. Серед буденності нашого життя це є чудова можливість через певний час побачити обличчя один одного, відокремившись від нашого марного життя, мати чудові спільності навколо Слова Божого.

І тому це є нагодою щиро подякувати кожному за співпрацю на ниві Господній. Щиро дякуємо Вам, шановні читачі, за матеріальну підтримку "Вісника Правди", за ваші невтомні та щирі молитви, за цінні матеріали, котрі подавали на сторінки журналу. Дякуємо за те, що завжди з нетерпінням чекали наступного примірника і обережно, беручи в руки із вдячністю Господу, читали. Це є нашою з вами співпрацею та вмінням говорити і слухати. Нехай Господь рясно благословить народ Свій.

На сторінках даного примірника ми пропонуємо пороздумувати над нашим життям, над життям християнина тут на землі. Підставою є текст Біблії, книга Об'явлення 2:10 **"Не бійся того, що маєш страждати! Ось диявол вкидатиме декого з вас до в'язниць, щоб вас випробувати. І будете мати біду десять день. Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінець життя!"**

Справа в тому, що в деяких релігійних оточеннях сьогодні підкреслюється думка, що ідеальне духовне життя — це таке життя, котре приносить людині одне тільки безхмарне щастя, мир, матеріальне процвітання. Розповсюдженням стало твердження, що спасіння і сповнення Духом Святим дає людині життя без усяких труднощів, де миттєво вирішуються всі її проблеми, і її життя перетворюється в серію неприпиняючих чудес.

Тому, якщо людина не відчуває постійного надприродного в своєму житті, то це вже означає, що вона духовно недосконала, і що в її відношеннях з Богом щось не так. Одним словом, віруючий ніколи не повинен хворіти, а якщо вже він захворів, то повинен невідкладно зцілитись простою, не потребуючою зусиль вірою. Якщо він має потребу в грошах, то все, що йому потрібно зробити — це повернутись до Бога, і на нього посиплеться з небес міх грошей, і т.д. Можливо, мої слова можуть видатись декому перебільшенням, але такі насправді переконання деяких людей.

Факти показують, що в цьому вченні є певна міра правди. Надприродні прояви у нашому житті, чудесні відповіді на молитви наповнюють хвалою наші серця і уста славою Господу. Ми прославляємо Його зі словами на очах. Це прекрасно зміцняє нашу віру, ставить в глухий кут факт невір'я, приводить багатьох до Господа. Це є Його торжество над ворогом душ людських.

Але це тільки одна сторона нашого життя, або, як ми кажемо, одна сторона медалі. Друга сторона, очевидно, подає концепцію християнського життя як духовної війни, котра потребує мужності, жертвності і строгої дисципліни. Слово Боже підкреслює в Старому і в Новому Завітах про неминучість для християнина незручності, стомливої праці і болю, котрі він інколи зустрічає, гірких конфліктів,

виснажливих днів і безутішних ночей. *"А ти терпи лихо, як добрий вояк Христа Ісуса!"* (2 Тим.2:3). *"..Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде."* (Лук.9:23). *"Ісус... промовив йому: одного бракує тобі: іди, розпродай, що маєш, та вбогим роздай, — і матимеш скарб ти на небі! Потому приходи та й йди вслід за Мною, узявши хреста"* (Мк.10:21). *"А щодо мене, то нехай нічим не хвалюся, хіба тільки Хрестом Господа нашого Ісуса Христа..."* (Гал.6:14).

Ця друга сторона медалі нашого життя показує також життя прославленої армії мучеників, кров котрих, як це показала історія, стала насінням Церкви. Велика кількість різноманітної літератури оспівує і прославляє героїчну мужність, доблесть,

самовідданість, самовідречення і високу ціну учнівства та дисциплінованого християнства. Чи це є невдачами або статусом другорядного громадянина Царства Божого? Чи варто, залишаючись незрозумілими іншими, в хворобах, невдачах, переслідуваннях, без відповіді на молитви опускати свої руки, визнати свою поразку і виношувати відчуття жалості до себе? Ні!

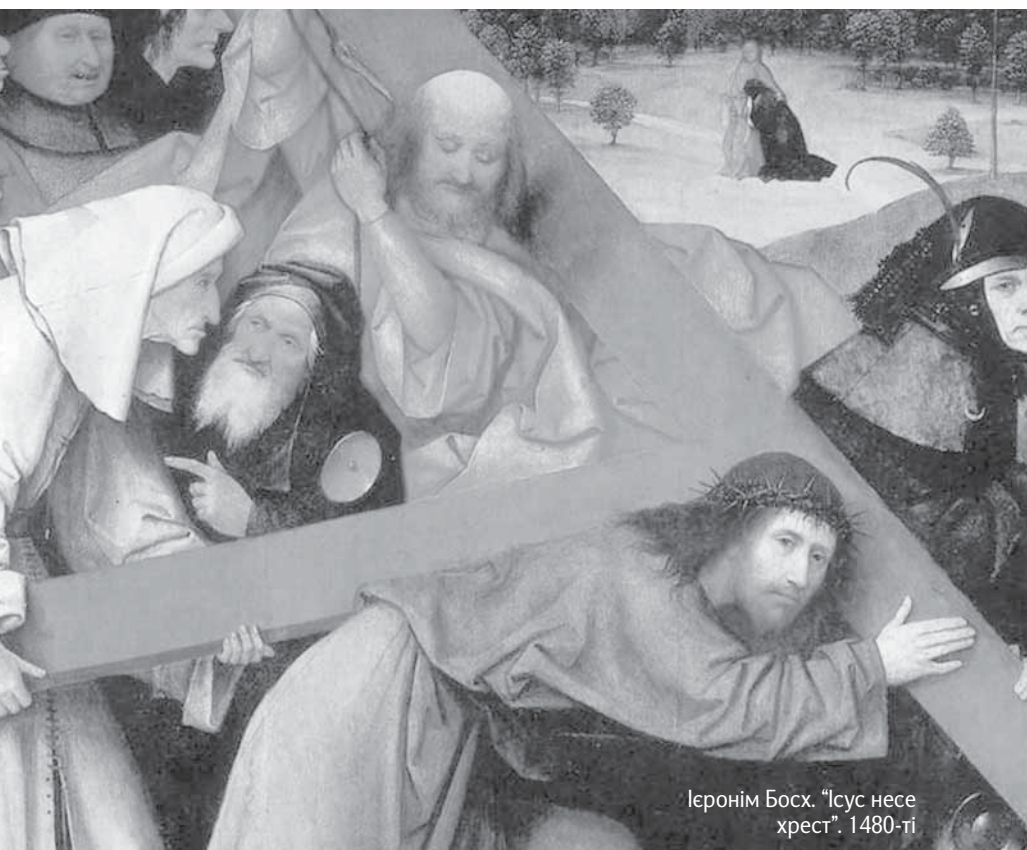
Якщо наш Ісус Христос, будучи Богом, умер за нас, то нічого з нашої сторони не може бути занадто великою жертвою для Нього. І тому Дух Святий, наш Керівник, Завдаток нашого спасіння в житті віруючого поведе нас шляхом страждання і жертв, точно так, як Він вів Ісуса. Господь Ісус казав, що коли ви будете страждати, коли вас будуть вкидати у в'язниці на деякий час, коли ви будете терпіти, роздавати майно, переносити тягби, нести свого хреста, берегти слово терпіння: будь вірний в цьому всьому до смерті, і отримаєш вінець життя!

Любі читачі, ми молимося за вас та бажаємо, щоб діти Божі зміцнилися у вірі, були мужніми у скорботах, корисними для Царства Божого, приносили радість для серця Господа і удостоїлися такої ж високої вічної нагороди, як і ті, хто вже отримує нагороду надприродними звільненнями в цьому земному житті. *"Бо теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірнім багатстві слави вічної ваги, коли ми не дивимося на видиме, а на невидиме. Бо видиме — дочасне, невидиме ж — вічне!"* ("2 Кор.4:17-18). Нехай короткочасні земні страждання послужать кінцевому вінцю щирого віруючого.

Будьте щасливі! Рясних Вам Божих благословень! Щиро ваші — редколегія "Вісника Правди": Гордійчук Даниїл і Альона, Личик Леся, Марук Юля, Марук Діма, Данилюк Оксана, Рошук Олег, Швець Едік, Ткачук Аліна, Волчкова Ольга, Луківна, Куманський Василь, Тригуба Андрій, Корназович Наталя, Чикеренда Петро і Завірюха Ігор.

Бо на це ви ПОКЛИКАНІ

Ієронім Босх. "Ісус несе хрест". 1480-ті

Сьогодні ми поговоримо на тему, яку уникають як в колах атеїстів, так і серед віруючих людей (навіть у домах молитви не так часто говорять про це). Хоча тема ця супроводжує людину з першої миті її життя до останньої.

Народжується немовля і що воно робить перш за все? Плаче. Цікаво, від чого? Від щастя? Від болю? Від жаху? Не встигло увійти у цей грішний світ і вже плаче. Народжується — і з перших же хвилин життя страждає. Виріс, пішов у школу — радіє. Але і ця радість — недовго, і знову — суцільні страждання: від того, від іншого... Навіть найщасливіші хвилини життя людини, якщо розібратися, наповнені стражданням. Навіть в коханні є страждання. Запитайте у тих, хто життя прожив. Тобто навіть в найпрекраснішому, що дається людині, завжди присутній елемент страждання.

Людина народжується в стражданнях. А як людина вмирає? Теж в стражданнях: щось болить, чогось не вистачає — повітря або ще чогось... Все життя людини наповнене стражданнями — ще Йов це зазначив: *"Людина, що від жінки народжена, короткоденна та повна печалями (тобто стражданнями)"* (Йова 14:1). Абсолютно в усьому, якщо розглянути детально і глибоко, є елемент страждання: в народженні, у любові, в смерті. Страждання — це щось, що буде супроводжувати нас усе життя, завжди буде поруч з нами. То більшою, то меншою мірою, з короткими перепочинками. Будуть і радості, і перемоги, і приходять вони будуть саме через страждання.

Отже, поговоримо про страждання — про страждання в житті людини, про страждання в житті християнина.

Прочитаємо Перше Послання Петра, 2ий розділ з 19го вірша: *"Бо то вгодне, коли хто, через сумління перед Богом, терпить недолу, неоправді страждаючи."* Цікава думка. Біблія часто пропонує нам незвичайні повороти, пише про дивні речі. Писання

Ярл Миколайович Пейсті

8 березня 2010 р. на 90-му році життя відійшов у вічність багатолітній працівник на ниві Божій, Ярл Миколайович Пейсті. Віруючі усього світу дуже добре знають Ярла Пейсті, котрий приходив у їхній дім з проповіддю Євангелія на хвилях заснованого ним Російського Християнського Радіо. Він багато років виконував обов'язки директора РХР. В пам'яті всіх людей також залишився звукозапис читання Нового Завіту, озвучений його приємним незабутнім тембром. Серед євангельських християн Я. М. Пейсті відомий чистотою і вірністю в представленні Біблійних Істин.

- Надіслав матеріал Олег Бубняк
- Переклав з російської Ігор Завірюха.

говорить: це вгодно Богу, *“коли хто, через сумління перед Богом, терпить недолю, неоправді страждаючи”*. Виходячи з цього, Богові вгодно, щоб ми терпіли недолі?

У Посланні Якова 1:24 сказано: *“Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування...”* Знову — несподіваний поворот. Випробування ніколи не приносять людині радість, а тільки — переживання. Здавалося б, чому радіти, коли плакати хочеться? А Писання радить: *“Радійте!”*

Апостол Петро пише, що Богові вгодно, якщо ми, через сумління перед Ним, переносимо скорботи, *“страждаючи несправедливо”*. А це взагалі в наш людський розум не вкладається. Якщо хтось неправильно з нами вчинив, ми

до того, щоб йти по слідах Його, жити Його життям. Іншими словами, Бог покликав нас перемагати всяку несправедливість любов'ю, гасити всяке зло любов'ю — за Його прикладом.

Ісусу кидають несправедливі звинувачення, на Нього свідкують неправдиво (Мтв. 27:11-14). Реакція Ісуса? Мовчить. Йому задають питання: *“Чи Ти Цар Юдейський?”* Що у відповідь? *“Ти кажеш це”*. Він не проголошував про Себе, не заперечував про Себе істини, але при цьому ніяк не реагував на злі випадки, на брехливі звинувачення, наруги.

Його били, на Нього плювали, терзали Його Тіло, одягли на голову терновий вінок і били по цьому вінку палицями. Йому заподіювали біль — фізично, сердечно. Йому запо-

Ми покликані наслідувати приклад Ісуса Христа

...Несправедливі страждання будуть супроводжувати нас все життя

тут же починаємо боротися за правду, справедливості шукати, чи не так? Ми доводимо свою правоту, ми захищаємося ... А Біблія каже, що Богові вгодно, щоб ми переносили скорботи, страждаючи несправедливо. Таке враження, ніби Бог сидить на небесах, і милується на наші страждання. На перший погляд, може так і виглядає. Але давайте прочитаємо далі.

“Бо яка похвала, коли терпите ви, як вас б'ють за провини? Але коли з мукою терпите за добрі вчинки, то це вгодне Богові!”. Тобто, коли ми отримуємо по заслугах, щось погане вчинивши, і за це отримуємо удари — це природний хід подій. Але Богу, виявляється, вгодно, щоб ми переносили удари, образи, ганьбу незаслужено.

Наступна думка ще цікавіша: *“Бо на це ви покликані”*. Ви ще не перехотіли бути християнином? Отже, Писання вчить, що це наше покликання — переносити “несправедливі” страждання. Бог простив нас, врятував наші душі від загибелі, від пекла, явив милість Свою, яку ми не заслужили. Ми, в свою чергу, повинні навчитися не нарікати на “незаслужені” страждання, не відповідати злом на зло, а навпаки, гасити усю агресію, всяку несправедливість. У цьому і є наше покликання.

“...коли з мукою терпите за добрі вчинки, то це вгодне Богові! Бо на це ви покликані” і далі: *“Бо й Христос постраждав за нас, і залишив нам приклад, щоб пішли ми слідами Його”*. Ось причина: якщо ми Христові, якщо Він покликав нас від цього світу, викупив від гріха і прокляття, то ми покликані

діювали страждання — незаслужені, несправедливі. А що Ісус? Він був як ягня, якого ведуть на забій. Не пручався і був безголосий. Він не кричав, не сипав прокляттями, нікому нічого не доводив: *“Ви що робите! Зупиніться! Ви беззаконня творите!”* Не шукав підтримки і захисту людей, не звинувачував нікого ні в чому. Його вбивали, а Він молився за катів: *“Отче, прости їм”*. Він переживав за Своїх убивць, Він дбав про тих, хто причиняли Йому біль. Він знав, що гнів Божий приходить на них, тому клопотався про них перед обличчям Отця: *“Прости їм, бо не розуміють, що роблять”*.

Ми покликані наслідувати приклад Ісуса Христа ...Несправедливі страждання будуть супроводжувати нас все життя. Але: *“Блаженні ви, як ганьбитиме та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихеради Мене. Радійте та веселіться, — нагорода бо ваша велика на небесах! Бо так гнали й пророків, що були перед вами”* (Мтв. 5:11-12).

Щось десь відбувається — на кого в першу чергу, падає звинувачення? Звичайно, на християн: вони ж не відповідають, не хапаються за зброю, не починають підривати все навколо, не поводяться нечемно — вони просто віддаються в руки Господа і моляться за своїх кривдників: *“Господи, прости їм, бо не відають, що творять”*. Це — якщо християнин перемагає духом справи плоті. Тіло ж буде кричати: *“Ти що робиш! Ану припини! Та яке ти маєш право! Так я в суд подам!”* І

Чи може бути Божою воля на страждання?

“...а коли (хто страждає) — як християнин, то нехай не соромиться він, але хай прославляє Бога за те”. (1 Петр. 4:16)

Одного разу на нашій домашній групі з вивчення Біблії ми відкрили вірш Святого Письма, який мав великий вплив на наше життя. Я знала, що думка, викладена у ньому, відповідає всьому Божому Слову, — просто ніколи раніше не помічала його. *“Тому й ті, хто з Божої волі страждає, нехай душі свої віддадуть в долбачинстві Йому, як Створителю вірному”* (1 Петр. 4:19).

“Ті, хто з Божої волі страждає!” Невже так і сказано у Біблії? Саме так. І в нашій біблійній групі того року всі якраз пережили страждання. Ми постраждали — тілом чи духом — по-різному, та всі побачили, як відбувається дещо надзвичайне. Як тільки виникала проблема, Бог відразу давав пряму відповідь зі Слова Свого — і ми набували сили, благодаті, миру, зрілості у Христі: того, чого потребували.

Чи може страждання бути з Божої волі? Так, ми читаємо про це докладно у Першому Посланні Петра. Якщо ви страждаєте — прочитайте це Послання. Воно просто вражає своєю глибиною. Нам, християнам, ніхто не обіцяє звільнення від страждань. Інколи ми страждаємо просто від того, що людське тіло — тендітне і вразливе. Але якщо ми віддані Богові, Який ніколи не помиляється, — можемо мати тверду певність у тому, що саме Він допустив наше страждання, і що для цього є певна причина.

Господи, допоможи мені зрозуміти, що моє страждання може сприяти наближенню до Тебе.

Амінь.

• Евелін Крістенсон

подає в суд і програє процес. Чому? Та тому, що цей світ — у руках диявола, і правила гри — диявольські. Природно, він свого не віддасть. Ми ж покликані йти по слідах Ісуса Христа.

“Не вчинив Він гріха, і не знайшлося в устах Його переступу!”. Христос не мав ніякої провини і не підлещувався до тих, хто Його обвинувачував, але залишався Самим Собою. *“Коли був лихословлений, Він не лихословив взаємно, а коли Він страждав, не погрожував, але передав Тому, Хто судить справедливо”*. Розглянемо ще одне місце Писання — Дії Апостолів, 14ий розділ. Подорожуючи, Павло від-

“Не бійся того, що маєш страждати” (Об.2:10)

Роздумуючи про можливі майбутні нестатки і страждання за свої переконання, віру і життя, хочеться спочатку підкреслити, що це — не самоціль християнина.

Метою залишається зберегти активне життя, вірне своїм переконанням, за будь-яких обставин. Ми співаємо гімн: “Жити для Спаси, з Ним умирати. Що можна в світі краще бажать?” Жити, постійно відчуваючи в своїй душі недоторкану чистоту Його присутності, випромінюючи повсякденно Його світло для оточуючих, гідно тримати одного разу запалений від Духа Святого світильник на видному, піднесеному і відкритому місці — це наша краща доля.

Для цього “*Варто смирятись, варто боротись*”, вгамовуючи свого язика (Як. 1:26, 3:2, 3:6, Пс. 33:14, Пр. 21:23), перемагаючи бажання плоті, що повстають на душу (Як. 4:8, Гал. 5:16-21, 1 Кор. 6:18-20), незмінно пам'ятаючи, що “*...вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її.*” (1 Кор. 10:13).

Треба залишатися вірним своїм переконанням християнина в особистому та сімейному житті, у церкві, у бізнесі, у всіх сферах свого спілкування. Перевірте і переконайтеся: Господь незрівнянно більше воздає за вірність, ніж хтось хоче досягти земних благ нечесним шляхом, виправдовуючись особливо важкими обставинами. Життя без труднощів нереальне, а нечисті шляхи дуже швидко забруднять і людину, і її мету.

Перебувайте в молитві, “*наповнюйтесь Духом, розмовляючи між собою псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа, дякуючи завжди за все Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа, корячися один одному у Христовім страху.*” (Еф. 5:18-20). Роблячи так, ви не залишитеся в страху перед людьми. Ви будете одягнені в броню праведності, і підперезані правдою, і у всеозброєнні Божому, зможете протистояти в день злий проти духів злоби піднебесних і, все виконавши, витримати. (Еф., розд. 6)

Підбадьорюйтеся Словом (1 Кор. 15:58): “*Будьте міцні, непохитні, завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марна перед Господом*” і (2 Кор. 13:8): “*Бо нічого не можемо ми проти правди, а за правду*”. А Правда, Дорога і Життя — Сам Господь наш Ісус Христос!

• Фаїна Бородіна,

Перша Українська Євангельсько-Баттистська церква, м.Санта Барбара.

відував помісні Церкви, “*... душі учнів зміцнюючи, просячи перебувати в вірі та навчаючи, що через великі утиски треба нам входити у Божє Царство*”. Павло міг говорити про утиски. Всього декількома віршами вище ми читаємо, що Його побили камінням. Та через деякий час він знову повертається туди. Неймовірно! Не подалі від міста, від своїх гонителів, а назад у місто — до них назустріч. Який характер! Нести людям світло і правду, мало не загинути від їх же руки, пережити такі страждання — і продовжувати робити діло Боже: “*Потім, пройшовши через Пісидію, прийшли в Памфілію, і, звістивши Господнє Слово в Пергії, вони в Атталію ввійшли, а звідти відпливли в Антіохію, звідки були благодаті Божій віддані на діло, що його й закінчили*”. “*... Пішов у місто, а на інший день відійшов із Варнавою в Дервію. І як звістили Євангелію тому містові, і учнів багато придбали, вони повернулися в Лістру, та в Іконію, та в Антіохію*”. Очевидно: апостол Павло навчав з синцями та гуляями на тілі, однак не соромився науки Христа і не уникав розмов про утиски. Вичерпна ілюстрація до нашої теми. Сьогодні найчастіше кажуть: “Ти тільки прийди до Ісуса — і все у тебе буде “о'кей”. Здоров'я немає? Тільки прийди до Ісуса — Він вирішить цю потребу прямо зараз. Грошей не вистає? Тільки прийди до Ісуса, принеси десятину — Він тобі в сто раз віддасть”. “Ти тільки прийди до Ісуса — і всі твої проблеми вирішаться” — сучасний заклик. У апостола Павла звучало б приблизно так: “Ти тільки прийди до Ісуса — тебе будуть переслідувати, зневажати, з тобою будуть несправедливі речі чинити...”. Павло не уникав теми страждань, які супроводжують віру в Бога.

Дійсно, як тільки увірував, відразу домашні насторожились: “Ти що — з розуму зійшов? Ти ж грамотний чоловік! Це ж опіум для народу — релігія, ти що, забув, чи що?” Або: “Ах ти, зраднику — віру батьків і дідів зрадив!” Про яку віру мова? В зібрання віруючих не ходив, нікому і нічому не вклонявся (крім як власним примхам), про Біблію тільки чув. Але як тільки повірив — відразу всі захвилювались, згадали про якусь віру, про яку і розмов ніяких до цього не велося. Тільки ввірував — небували проблеми починаються, невідомі до того труднощі. Це правда. Справа в тому, що сатана не погоджується з Божим рішенням і бореться за душу людини, що вірвалася з смерті і увійшла в життя. Він щосили намагається повернути

спасенню душу назад, утримати її в своїх руках: “Навіщо ти туди пішов? Чого тобі в житті не вистачало? Забіжи раз на рік у храм, свічку постав і живи собі спокійно, гріши собі на здоров’я, через рік не забудь відмітитися! Головне, виконуй всі обряди і традиції, як бабуся твоя виконувала”. Це — релігія, яку Карл Маркс дуже точно назвав опіумом. Релігія не дає надії. Тільки живе спілкування з живим Богом дає надію — надію на спасіння. Але як тільки людина починає спілкуватися з Богом, сатана та його слуги втрачають спокій...

Однак повернемося до нашої теми. У Посланні до Римлян 8:18 апостол Павло говорить: “*Бо я думаю, що страждання теперішнього часу нічого*

*“Сам Цей Дух свідчить разом із ду-
хом нашим, що ми — діти Божі. А коли
діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж
Божі, а співспадкоємці Христові, коли
тільки разом із Ним ми терпимо...”*
(Римл. 8:16). Якщо ж немає ніяких
страждань, тоді постає питання: а чи
є ми дітьми Божими?

Посл. до Євреїв 5:8: “*І хоч Сином
Він був, проте навчився послуху...”*.
Йдеться про Ісуса Христа. Навчився
послуху. Через страждання виробля-
ється звичка до послуху. Як батьки
поводяться з неслухняними дітьми?
Завдають їм страждання. Беруть
ремінь і починають виробляти в них
звичку до послуху. Якщо цю звичку
не виробляють, то діти виростають не-
слухняними. Аналогічно і Богу вгодно,

віддаляємося від Бога, Він починає
нас повертати — дисциплінує, щоб
ми шукали обличчя Його. Так і з
дітьми цей метод працює: причинили
страждання — і вони відразу стають
слухняними. Забуваються — знову слід
напоумленням у слухняність привести.
Цей процес називається вихованням.

“*Хоча Він і Син, проте навчився
послуху з того, що вистраждав був.*
А вдосконалившись ...” — ось що, ви-
являється, виробляють страждання:
вони приводять нас до досконалості.
Ми стаємо більш слухняними, більш
ревними, більш відокремленими від
цього світу — ми набуваємо звичку
до послуху. “*... А вдосконалившись,
Він для всіх, хто слухняний Йому,
спричинився для вічного спасіння, і від
Бога був названий Первосвящеником
за чином Мелхиседековим*” (Євр. 5:910).
Він страждав, щоб бути слухняним, і
через це прийшов до досконалості — і,
“вдосконалившись, Він для всіх, хто
слухняний Йому, спричинився для
вічного спасіння”. Тут закладено ключ.
Ми не зможемо бути спасеними,
якщо не прийдемо до досконалості:
“*Бо написано: Будьте святі, — Я бо
святий!*” (1 Петра 1:16).

“*... Неможливе це людям, — та
можливе все Богові*” (Мтв. 19:26). По-
слух приходить в наше життя лише
через страждання, тільки через трудно-
щі, тільки через певні обставини, які
Бог допускає до нас. І це необхідно для
нашої досконалості.

“*... А вдосконалившись, Він для всіх,
хто слухняний Йому, спричинився для
вічного спасіння, і від Бога був названий
Первосвящеником за чином Мелхи-
седековим*”. Саме через страждання

Він пожертвував Собою для нашого відкуплення, страждаючи незаслужено, страждаючи несправедливо

не варті супроти тієї слави, що має
з’явитися в нас”. Павло, як ніхто
інший, міг говорити про страждання.
Як ніхто інший, він міг порівнювати
страждання з тою славою, яка від-
криється. Він говорив про себе в третій
особі: “*Я знаю чоловіка в Христі, що
він чотирнадцять років тому — чи в
тілі, не знаю, чи без тіла, не знаю, знає
Бог — був узятий до третього неба*”
(2 Кор. 12:2). Він бачив славу Божу
на небесах, він бачив славу Божу в
своєму житті. І він по-справжньому
зазнав страждань. Чого тільки не
довелося йому пережити: і хвороба
(а людині хворій не дуже-то зручно
подорожувати і терпіти нестатки), і,
як ми вже згадували, побої камінням,
і зрада братів (він починав служіння,
піднімав Церкву, підбадьорював народ
Божий, зрощував служителів, потім
йшов далі; проходив час, і ці ж люди
говорили: “Та хто такий Павло, він
тільки на словах сильний, а в справі
він слабкий”) “*Бо листи його, — ка-
жуть, — важкі та міцні, але особисто
присутній — слабкий, та й мова його
незначна*” (2 Кор. 10:10).

При уважному читанні Нового
Заповіту неважко простежити долю
і служіння Павла. Почитайте обидва
Послання до Коринтян. Почитайте
інші Послання, і побачите, що у Павла
просто забирали служіння, яке він по-
чинав і піднімав. Отже, він страждав
від своїх братів, він страждав від поган,
страждав від юдеїв, страждав по суті
з усіх сторін. Він мав право говорити
і про страждання, і про славу Божу,
яку знав не з чуток.

щоб ми страждали. Він допускає в
нашому житті страждання, особливо
коли ми противимось Йому. Багато хто
з нас можуть підтвердити, що коли
все добре, ми перестаємо молитись,
читати Слово, перестаємо до Церкви
ходити. І раптом приходять проблеми,
страждання. І ми зараз біжимо в зі-
брання та волаємо: “Господи! Господи!
Врятуй мене!”

Син однієї нашої сестри на даний
час регулярно ходить до Церкви. Вся
голова його — у шрамах. Був час,
коли ні матір, ні служителі не могли
вмовити його примиритися з Богом. В
результаті йому було “запропоновано”
страждання, пригоди... Те саме від-
бувається з багатьма з нас. Коли ми

“І дам тобі скарби, що в темряві...”

Іс. 45,3.

У знаменитих мереживних майстернях Брюсселя є спеціальні кімнати, де плетуть самі найтонші і найніжніші візерунки. У цих приміщеннях є тільки одне маленьке віконце, світло з якого повинно падати прямо на роботу. У такій кімнаті знаходиться тільки одна майстриня, і сидить вона так, щоб промінь світла падав на нитки мережива. Тільки таким чином можна добитися особливої якості роботи. Мереживо завжди ніжніше і прекрасніше, коли майстер знаходиться в темряві, а освітлений тільки візерунок.

Чи не так буває і з нами, коли життя наше сплітається у візерунок? Іноді нас оточує морок і ми не помічаємо результатів своєї роботи, не бачимо узору, який плетемо, не знаходимо краси і користі в наших переживаннях. Але якщо ми вірні і не живемо, віддаючись смутку, то настане день, коли ми дізнаємося, що найголовніша справа всього нашого життя була здійснена в ці похмурі дні.

Не бійся, якщо в силу якихось дивних, незрозумілих обставин тебе оточує безпросвітний морок. Продовжуй шлях, нітрохи не сумніваючись. Бог — твій охоронець! З гора і сліз Він створить щось прекрасне і винагородить тебе за всі страждання.

Ісус набув Первосвященство. Через страждання Ісус став “винуватцем” нашого спасіння. Він з власною кров’ю увійшов в святе святих, і приніс Себе Самого в жертву, окропив жертівника, на якому приносилися жертви перед Божим лицем. Він пожертвував Собою для нашого відкуплення, страждаючи незаслужено, страждаючи несправедливо. Переносячи жорстокі страждання, Він визначив границю розповсюдження зла. Він поставив крапку в справі спасіння людства, здійснивши перемогу на Голгофі, і покликав нас слідувати Його шляхом.

“І ввірував Аврам Господеві, а Він залічив йому те в праведність” (Бут. 15:6). А за життя Авраам нічого особливого не зробив і не отримав. Він просто зберігав у серці обітницю Божу, і саме за вірність Бог визнав його другом Своім і зробив батьком всіх віруючих. Якщо подивитися на Давида, Якова, Ісака, на інших героїв Біблії, можна виявити, що їхнє життя наповнене пригодами, труднощами, стражданнями. Читати про це цікаво, а жити в цьому непросто. Звичайний приклад. Дивимося фільм: герої здійснюють героїчні вчинки. І так захоплюють нас ці пригоди. Але опинитися посеред цих подій, стати учасником цих жахів — мало радості. Якщо б у героя запитали: “Хотів би ти ще раз зробити цей подвиг?” Він би швидше за все сказав: “По-людськи — не хочу”. Бо нічого доброго в цих емоційних і фізичних перевантаженнях немає. Суцільні страждання, суцільні труднощі. Але через ці труднощі приходить перемо-

Духовно-збудовуюча стаття

кинули все, що тільки можна було викинути. Потім почалася боротьба за життя: один день, другий, третій, ось уже втратили рахунок дням, тому що безперервно хмари, зірок не видно, землі не видно, орієнтуватися немає по чому, безперервний холодний дощ, крижані хвилі (насувалася зима)... І так — чотирнадцять діб. Ситуація, яку важко собі уявити.

І ось, нарешті, після двотижневого посту, фізичного та емоційного навантаження та безсонних ночей, побачили землю. Виснажені, знеможені, змерзлі до кісток люди кидаються в морську безодню, щоб доплисти до берега, інакше — загибель, виповзають на рятівний берег: “Тубільці ж нам виявили надзвичайну людяність, бо вони запалили вогонь, — ішов бо дощ і був холод, — і прийняли нас усіх”. Павло набрав хмизу та й поклав на вогонь. Зауважимо: Павло був одним з потерпілих. Перша реакція людей, що врятувалися — до вогню, погрітися, просушитися, а Павло збирає дрова, щоб обігріти людей. Він не думає про свої страждання, але полегшує страждання інших. Знесилений, як і всі, змерзлий і голодний, він продовжує служити, бо він — служитель.

Служитель покликаний Богом до того, щоб служити. Служитель не буде пояснювати, як він втомився, як йому важко або ніколи. Павло не сказав: “О, ви знаєте: кожен повинен займатися своєю справою. Я — проповідник, дайте мені кафедру. А хто тут є для менш почесного вживання — вони нехай хмиз тягають”. Павло не став “організовувати захід”:

Саме через страждання Ісус набув Первосвященство.

Через страждання Ісус став “винуватцем” нашого спасіння. Він з власною кров’ю увійшов в святе святих, і приніс Себе Самого в жертву, окропив жертівника, на якому приносилися жертви перед Божим лицем.

га. Через ці страждання звершуються подвиги. Відбуваються великі справи, про які згодом говорить історія.

Що ж нам робити зі стражданнями? Дії Апостолів 27–28-й розділи: Павло ось уже кілька років перебуває в ув’язненні через несправедливе звинувачення; ніхто не може розібратися в складі його злочину, і його направляють в Рим на суд до кесаря. Так апостол Павло опинився на найбільшому кораблі на той час (місткістю до 280 чоловік). Під час плавання трапився сильний шторм. Довелося боротися за плавучість корабля: щоб полегшити його, ви-

“Так, швиденько, брати, допомогли народу, ти — туди, а ти — сюди...” Його покликання було — служити в ім’я Господа. У апостола Павла був приклад. Він знав історію про те, як у Ісуса Христа сталося горе: його двоюрідному брату, пророкові Божому Іванові відрубали голову. Ісус хотів усамітнитися, щоб пережити це горе: помолитися, поплакати... Але народ несе до Нього свої труднощі і потреби кожного часу. І Ісус відкладає свій смуток і починає служити людям. Павло йшов слідами Ісуса Христа. Він служив навіть воїнам, які хотіли його вбити.

Кожна людина має пройти курс випробувань в Божому університеті

“Кращий смуток від сміху; бо при обличчі сумнім добре серце.”
Екл. 7:3.

Коли наші скорботи потрапляють під вплив благодаті Божої, вони служать нам на благо. Горе виявляє глибини душі і приховані здібності та дає досвід, необхідний у служінні. Безтурботні і легковажні люди часто не усвідомлюють своєї порожнечі і дріб'язковості. Горе — це Божий плуг, який перевертає ґрунт душі, щоб зробити її здатною принести більш багатий урожай. Якби гріхопадіння не торкнулося нас і ми перебували б у славетному стані, потужні потоки Божественної радості природно розкривали б всі здібності нашої душі. Але в грішному світі могутнім засобом, що дозволяє нам пізнати самих себе, є горе, позбавлене відчаю. Воно вчить нас мислити глибше і тверезіше. Горе вчить нас стримувати свій крок, іти по життю більш обдумано. Воно розвиває в нас духовні здібності і пробуджує бажання використовувати їх у невпинному служінні Богові та ближньому.

Уявіть собі недбайливих людей, які живуть біля підніжжя гір, але ніколи не наслідувалися дослідити, що ж знаходиться в горах. Коли ж раптово вибухнула страшна біда, яка змусила їх піднятися в гори, вони виявили там чудові потаємні долини. Яким великим має бути їх здивування при баченні недосліджених таємниць, таких близьких до них і так мало відомих. Так буває і з багатьма людьми, які безтурботно живуть до тих пір, поки не вдарить скорбота і не оголить глибини їхньої душі, до цього часу їм абсолютно невідомі.

Бог не може використовувати людину в служінні, поки не переплавить її в горнілі страждань. Йосип пережив більше, ніж інші сини Якова, але завдяки цим стражданням зайняв місце, що дозволило забезпечити хлібом цілі народи. Тому Дух Святий сказав про нього: “Йосип — вітка дерева ... над джерелом; гілки його простягаються над стіною” (Бут. 49,22).

Кожна людина повинна пройти курс випробувань в Божому університеті. Ми можемо сміливо сказати: “Блаженний Господь, що створив ніч, бо вона дає нам можливість побачити зірки”. У тому ж сенсі можемо ми сказати: “Благословенне горе, бо через нього ми пізнаємо Бога”.

Одного разу повинь зруйнувала будинок бідняка, і він позбувся всього майна. Вбитий горем, стояв він на місці свого нещастя, як раптом побачив у воді щось блискуче. “Чи не золото це?!” — вигукнув він, хвилюючись. Це дійсно було золото. Повінь, яка, як здавалося, позбавила його всього майна і зробила убогим, насправді збагатила його. Так буває і з нашими бідами.

Коли служитель Божий йде по слідах Ісуса Христа, коли служитель Божий виконує служіння, необхідне в Церкві, він являє Ісуса Христа — і сатана злиться. Сатана обов'язково буде жалити такого чоловіка, нападати на нього, буде приносити труднощі в його життя, щоб відвернути його від служіння, щоб він розчарувався, знесилів і склав руки.

Коли Павло служив людям, підтримуючи для них вогонь, раптом з чергового оберемка хмизу з'явилася змія і вкусила його за руку. Вона була отруйна, і вкусила Павла тоді, коли він робив добру справу. З цього можна

винести урок: благі справи не захищають нас від атаки сатани. Ми іноді молимося: “Господи, за що мені таке? Я ж Тобі служив!” Коли ми являємо Ісуса Христа, ми стаємо мішенню для сатани. Чим більше Ісус виражається через нас, тим більше сатана починає ненавидіти і атакувати.

“Як Павло ж назбирав купу хмизу та й поклав на огонь, змія вискочила через жар, — і почепилась на руку йому. Як тубільці ж угледіли, що змія почепилась на руку йому, зачали говорити один одному: “Либонь цей чоловік душогуб, що йому, від моря врятованому, помста жити не до-

Участь у Його стражданнях

“Але через те, що берете ви участь у Христових стражданнях, то тіштеся...”
(1е Петра 4:13).

Якщо ви хочете, щоб Бог вас використав у Своїй справі, Він вас проведе через багато такого, що само по собі для вас не призначається, а має на меті лише зробити вас корисними в руках Його і допомогти вам зрозуміти, що відбувається з іншими душами, щоб ви ніколи не дивувалися з того, з чим зіткне-

теся. “З цією людиною я не можу мати справи”. А чому не можете? Бог надає вам необмежені можливості цьому у Нього навчитися, а ви від цих можливостей ідете, бо вам здається нерозумним витрачати на це час!

Страждання Христові — це не страждання людей звичайних. Він постраждав “з Божої волі” (1 Петра 4:19), а не з тих причин, по яких звичайно страждаємо ми. Зрозуміти, чого домагається від нас Бог, можна тільки в тому випадку, якщо ми перебуваємо в спілкуванні з Ісусом Христом. Пізнати, у чому полягає Божа мета, — одна з частин християнського виховання. В історії християнської церкви неодноразово виявлялася

тенденція уникнути єднання зі стражданнями Ісуса Христа: люди намагаються виконати Божі веління в обхід Божого шляху, намагаються зрізати шлях. А Божий шлях — це завжди шлях страждання, шлях довгий і нелегкий.

То чи ми беремо участь у Христових стражданнях? Чи готові ми до того, щоб Бог покінчив з нашими амбіціями, нашим хотінням? Чи готові ми до того, щоб Бог знищив наші стремління, перетворивши їх в інші, Свої? Ми, звичайно ж, не будемо знати достеменно, чому Бог нас веде тим шляхом, яким веде, інакше ми перетворилися б у духовних зазнайків. В сам момент випробування ми ніколи не розуміємо, через що ж саме проводить нас Бог, ми проходимо ці випробування, в тій чи іншій мірі їх не розуміючи, але потім виходимо на місце, залите світлом, і говоримо: “Так Бог підперізав мене силою, а я про це і не підозрював!”

зволила!”. Ось перша реакція людей. Проблема прийшла в життя апостола. І одразу: “О, значить, він згрішив, значить він грішник, якщо від однієї смерті врятувався, і Бог не залишає його в живих — ось змія вкусила”. Як це схоже на нас! Як швидко ми робимо висновки і виносимо суд людині, що потрапила у труднощі: “О, брат, ти, мабуть, згрішив, тобі треба покаятися”, “Сестра, ти, мабуть, в гріху, тобі потрібно переглянути свої взаємовідносини з Господом”.

Ну, уявіть, такий розумник підійшов би до Павла і сказав йому: “Павло, щось у тебе з Господом не в порядку:

Заповіт — довготривалий подарунок

Дорогі у Христі Брати і Сестри, мир Божий Вам!

Велика подяка Господеві за те, що Він дозволив нам у діаспорі, а місіонерам Місії Добрий Самарянин в Україні, не лише прожити ще один рік, а й потрудитися на Його ниві. Наші місіонери — благовісники Доброї Новини, а ця Новина — духовно-позитивний засіб, який протидіє духовному омертвінню. Звичайно, суспільству, яке за комуністично-атеїстичного режиму зазнало духовної деградації, нелегко відкривати свої зачерствілі душі не тільки Божим посланцям, а й Самому Богові. Проте проповідь перетворюючої життя Євангелії розігриває та оживляє таких людей, і згодом багато-хто з них визнають Бога не лише як Свого Творця, а й Спасителя.

І ось саме про цих носіїв євангельської звістки ми повинні не лише молитися, підтримувати їх морально, а й піклуватися про їхню долю. Ми допомагаємо їм почасті фінансово, але ресурси Місії обмежені, а їм життя обходиться дорого. У них просто не

вистачає ані снаги, ні достатніх засобів для задовільного життя. Крім того, вони зустрічаються із крайніми потребами населення. Інколи необхідно відбудувати комусь квартиру. Дехто підпадає на здоров'ї — потрібні фізіотерапія, ліки або окуляри. Є багато сиріт, чиї батьки померли. Деякі батьки інших дітей стали алкоголіками, наркоманами, або через економічні негаразди залишили їх напризволяще й ними ніхто не опікується, а тому вони живуть на вулиці.

Такий незавидний стан людей в Україні глибоко турбує наших місіонерів та управу Місії Добрий Самарянин, бо хоча ми усвідомлюємо їхню тяжку дійсність, однак ми неспроможні розвивати місійну діяльність масштабніше. Тому звертаємося до наших співробітників посилити свої пожертви, якщо це можливо. Це буде ваш довготривалий подарунок на діло Боже в Україні. Або, як висловився видатний римський поет-епік Вергілій Марон Публік, який жив за часів імператора Августа — "Твої плоди зберуть нащадки". А Дух Святий сказав через Еклезіяста — "Хліб свій пускай по воді, бо по багатьох днях знов знайдеш його" — Екл. 11:1.

Любі у Господі брати і сестри, даймо земний подарунок бідним на землі, а він матиме вічнотривалу вартість у небі.

Зацікавлених просимо звертатися до директора Місії Добрий Самарянин — Володимира Федчука.

• Ваш у Христі — Леонід Коровник

the
Good
Samaritan

MISSION

Любімо Правдою,
Ділом та Словом

1 John 3:18
Let Us Love in Truth, Deed and Word

НАШІ АДРЕСИ:

Volodymyr Fedchuk

The Good Samaritan Mission President
956 E. Harvest Dr.

San Jacinto, CA 92583, USA

Phone: 951-766-9494

e-mail: wfedchuk@hotmail.com

Volodymyr Kovalchuk

The Good Samaritan Mission Treasurer
21030 Wilbeam ave. # 217

Castro Valley, CA 94546

Phone: 510-247-9604

e-mail: wuebc@comcast.net

неспроста від шторму ти врятувався, а ось змія — вкусила, що б це значило? Адже нічого випадкового не відбувається з віруючими". Буває, важко відповісти на такі натяки, тому що ти дійсно не знаєш, чому сталося те чи інше, і починаєш гарячково перебирати в пам'яті своє життя.

Не завжди проблеми виникають через гріх, часто — з причини того, що просто Христос живе у твоєму серці, і ти йдеш по Його слідах.

Але повернемося до апостола Павла. Отже, люди встигли засудити його, очікуючи, що тепер він помре. "Він струснув ту звірюку в огонь, — і ніякої шкоди не зазнав". Слава Ісусу! Звернемо увагу, Павло не запанікував: "Ой, ви що, не бачили — мене змія вкусила! Рятуйте мене!" Він як ні в чому не бувало продовжує служити: "Якщо Господь захоче, він врятує мене від смерті, а коли прийшов мій час, я піду на небо, продовжуючи служити людям, продовжуючи являти Ісуса Христа, щоб не сталося в моєму житті".

Коли ти працюєш для Господа, викладаючись до кінця, в простоті і щирості серця, будь готовий до того, що отруйна змія вкусить тебе. Щоб ти зупинився, служачи, і щоб перестав довіряти Господу. Апостол Павло дуже просто вирішує це питання: він довіряється Господу цілком — стрішує змію і ніби не помічає отруйного укусу, продовжуючи залишатися вірним Господу.

"А вони сподівалися, що він спухне або впаде мертвий умиць. Коли ж довго чекали того та побачили, що ніякого лиха не сталося з ним, думку змінили й казали, що він бог... Навкруги ж того місця знаходилися добра начальники острова, на ім'я Публія, — він прийняв нас, і три дні ласкаво гостив. І сталося, що Публіїв батько лежав, слабкий на пропасницю та на червінку. До нього Павло ввійшов і помолвився, і, руки на нього поклавши, уздоровив його". Служитель Божий продовжує служити. "Якже трапилось це, то й інші на острові, що мали хвороби, приходили та вздоровлялись" (Дії 28:6-9).

Отже, у нас є приклад апостола Павла — приклад його ходіння по стопах Ісуса Христа. І наше призначення — йти за Христом, служити Йому за будь-яких обставин, прагнути виконати волю Божу, призначення Боже, щоб наблизитися до Господа, до досконалості, до святості. Слава Ісусу!

• Олександр Печера

Переслідування й мученицька смерть Яна Гуса

1415 р.

Ян Гус

Ян Гус народився в місті Гусинці, Богемія, в 1372 році. Він вивчав теологію в Празькому університеті. В 1402 р. був призначений священником і проповідником Віфлеємської церкви в Празі. В 1409 р. Гус став ректором університету.

На Гуса дуже вплинули праці Уиклифа, особливо його засноване на Біблії твердження, що папа Римської католицької церкви не має повноважень правити Церквою; його твердження, що Писання є самим головним авторитетом при рішенні будь-яких церковних питань; його наполеглива вимога, що стосується проведення реформ у Римській церкві щодо її багатства, продажності й зловживань; заперечення церковної доктрини про перевтілення, що стверджувало, що хліб і вино, використовувані в причасті, після молитви священика перетворюються в справжнє тіло й кров Господа Ісуса Христа, хоча зовні виглядають точно так само; його аргументи, що християни повинні мати Біблію на своїй рідній мові, щоб вони могли читати її самостійно. У той час Біблія була тільки на латині й використовувалася винятково духівництвом; деякі екземпляри Біблії були прикуті ланцюгом до кафедр, щоб миряни не могли винести їх із будинку.

Гус не тільки повірив доктринам Уиклифа, але й почав промовляти їх із церковної кафедри в університеті. Зрозуміло, він не міг не звернути уваги папи і його прихильників, проти яких сміло виступав.

Римський католицький архієпископ Праги побачивши, що кількість реформістів, як їх тепер називали, з кожним днем збільшується, видав указ, що мав метою запобігання подальшого поширення праць Уиклифа. Але це зробило зворотний ефект, тому що спонукало прихильників Уиклифа і Гуса прикласти максимум зусиль, щоб учення поширилося по всьому університету.

Через свою повну згоду з доктринами Уиклифа, Гус став проти указу архієпископа, як у приватному порядку, так і з кафедри. Тоді архієпископ одержав офіційний документ від папи, що дає йому право зупинити кожного, хто оголошував доктрини Уиклифа в його області. Одержавши папську буллу, архієпископ негайно ж

Яна Гуса спалюють на вогнищі

заборонив праці Уиклифа й наказав усім, у кого вони були, принести їх особисто йому. Коли чотири доктори богослов'я відмовилися підкоритися, він видав указ, відповідно до якого їм було заборонено проповідувати в будь-якому громадському місці. Гус і чотири члени університету опротестували указ і осудили архієпископа.

Довідавшись про це, папа вповноважив кардинала Колона доставити Яна Гуса в Рим, щоб пред'явити йому звинувачення в ересі. На прохання Гуса король Винсеслав зі своєю дружиною, деякі дворяни й керівники університету направили папі прохання, у якому просили його розглянути дане питання під час відсутності Гуса в Римі, а також не об'являти нікого з жителів Богемії еретиком і дати можливість усім священикам Богемії вільно проповідувати Євангеліє по всіх церквах.

Троє представників доктора Гуса з'явилися до кардинала Колона, щоб пояснити, чому Гус не може з'явитися сам, і завірили, що можуть відповісти на будь-які питання від його імені.

Однак кардинал оголосив, що Гус завзято відмовляється підкорятися, і відлученням від церкви позбавив його права бути її членом. Тоді представники Гуса звернулися до папи, що вповноважив чотирьох кардиналів переглянути питання. Кардинали не тільки погодилися з покаранням, винесеним Гусу, але відлучили від церкви всіх його друзів і послідовників, включаючи його представників.

Гус подав апеляцію, що нічого не дала, а тому що він не міг більше проповідувати у Віфлеємській церкві Праги, то вернувся в рідне місто Гусинець, де продовжував учити своїм новим доктринам із кафедри й у своїх письмових працях. У цей час Гус написав величезну кількість листів і великих міркувань, у яких стверджував, що ніхто не має права заборонити кому-небудь читати книги таких реформаторів, як Уиклиф. Він також написав книги про розбещеність і вади римського папи, кардиналів і духівництва. Аргументи Гуса мали під

собой Біблійну основу й тому переконали багатьох у його правоті.

У листопаді 1414 р. в Німеччині був скликаний Констанський Собор, що мав метою об'єднання Римської католицької церкви, у якій відбувся розкол, спричинивши до появи трьох пап одночасно. Собор був скликаний лжепапою Іоанном XXIII на вимогу Святого римського імператора Сигізмунда. Розглянувши дане питання, собор дійшов висновку, що він сам є вищою владою для папи, звільнив двох пап — Іоанна XXIII і Бенедикта XIII — і попросив третього папу, Григорія XII, добровільно відмовитися від служіння. Потім був вибраний новий папа- Мартин V.

Наступний Собор призначили на 1418 р., а також було вирішено, що загальні собори, які відтепер є вищою владою для папи, надалі будуть проводитися регулярно з метою визначення політики й доктрин церкви. Але коли в 1431 — 1437 р. проводився Базельський Собор, папа оголосив Констанський Собор єретичним і знову затвердив абсолютну владу папи, що є вище всяких соборів. В остаточному підсумку в Римській католицькій церкві відбулися тільки деякі незначні зміни, і вона продовжувала потопати в гріхах і пороках.

Ян Гус був запрошений на Констанський Собор, і імператор Сигізмунд гарантував йому безпеку. Однак у присутності папи й членів Собору проти Гуса висунули обвинувачення в ересі. І незабаром після того, як Гус у січні 1415 року прибув у Констанц, він був арештований і утримуваний в одній із кімнат палацу. Коли деякі друзі Гуса обвинуватили Собор у порушенні закону й імператорської клятви про безпеку Гуса, папа відповів, що він особисто нічого нікому не обіцяв і не зв'язаний обіцянкою, що дав імператор. Коли ж імператорові Сигізмундові нагадали про дану ним обіцянку, він відмовився втручатися й захищати Гуса. Це принесло йому багато неприємностей згодом, коли в 1419 р. він став королем Богемії й був залучений у спустошливі Гуситські війни.

Через відсутність інквізиції Гус був допитаний Собором, що взяв на себе її роль. У своїй нерозсудливості Собор спочатку засудив Джона Уиклифа, що помер в 1383 р., і наказав вирити його тіло й спалити, а попіл кинути в Рейн.

Привівши Гуса, йому зачитали звинувачення з 40 пунктів, більшість з яких ґрунтувалося на його письмових

працях, які були перекручені, щоб довести звинувачення. На пред'явлене звинувачення Гус відповів: "Я звертався до папи, що вмер до того, як мені було пред'явлене звинувачення; потім я звертався до його спадкоємця Іоанна XXIII. Мені не дозволили протягом більш ніж двох років виступити у свій захист, тому зараз я змушений звернутися до вищого судді — Ісуса Христа".

Коли Ян Гус закінчив свою промову, інквізитори запитали, чи одержав він відпущення гріхів від папи. Він відповів: "Ні". Потім Гуса запитали, наскільки законним було апелювати до Христа, на що він відповів: "Істинно скажу вам, немає більше праведної апеляції, чим апеляція до Христа. Тому що закон стверджує, що апеляція — це звертання до вищестоящего судді, що може виправити несправедливе рішення, винесене суддю нижчестоящим. Я запитую вас, хто є вищим суддею, як не Христос? Хто може судити більш справедливо, хто більше безсторонній і чесний? Ніхто не може обдурити Христа, якого не можна ввести в оману. Хто допомагає бідним і пригнобленим, як не Він?" Коли Гус говорив, члени Собору глузували з нього й передражнювали його, а потім прийшли в лютість від його слів і присудили спалити живцем.

Сім єпископів вийшли вперед і зажадали, щоб Гус зняв одяг священика, що він і виконав. Тоді вони почали принижувати його й передражнювати. А після цього стали обговорювати, як їм обдерти шкіру з верхівки його голови, виголеної, як у ченця. Гус прокоментував це так: "Я уражений тим, що всі ви об'єднані однієї й тією ж жорстокою думкою, ви не можете прийти до згоди, яким же чином виконати вашу жорстокість".

Єпископ вирішив роздряпати шкіру на голові Гуса за допомогою ножиців, що було відразу виконане. Потім на закривавлену голову йому натягнули зроблений із паперу єпископський головний убір із намальованими на ньому бісами й написом: "Ватажок еретиків". Коли Гус побачив його, він сказав: "Заради мене Господь Ісус Христос носив терновий вінець, чому б і мені заради Нього не носити цей легкий вінець, навіть якщо це ганебна річ".

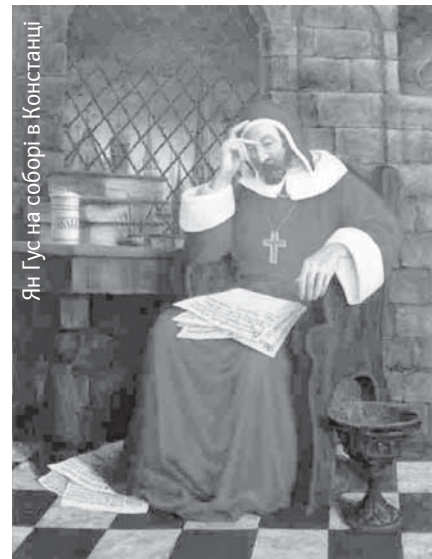
Єпископ пов'язав на голову Гуса паперову стрічку, сказавши при цьому: "Тепер ми віддаємо твою душу в пекло".

Гус підняв очі до неба й сказав: "А я віддаю у Твої руки, о Господи Ісусе, мій дух, звільнений Тобою".

Гуса підвели до багаття, у якому спалювали його праці, а потім до стовпа. Кат підійшов до нього й прив'язав його ланцюгом. Гус посміхнувся й сказав: "Мій Господь Ісус Христос заради мене був зв'язаний більш міцним ланцюгом, тому мені не соромно бути зв'язаним таким іржавим ланцюгом".

До рівня шиї його обклали хмизом. Герцог Баварський, підійшовши до нього, запропонував відректися від свого вчення. "Ні, — відповів Гус, — я ніколи не проповідував помилкових доктрин, і те, що говорив своїми вустами, я підпишу моєю кров'ю". Коли підпалили хмиз, і полум'я поглинуло Гуса, він заспівав гімн настільки голосно й бадьоро, що голос його звучав голосніше тріску багаття й шуму юрби, що спостерігала за стратою. Незабаром, однак, голос Гуса замовк, полум'я охопило його повністю, і він опустився й завис на ланцюгах.

Інквізитори поступили з такою ж нерозсудливістю, як і відносно тіла Уиклифа. Єпископи ретельно збирали весь попіл, що залишився від тіла Гуса,

Ян Гус на соборі в Констанції

і викинули в Рейн, щоб пам'ять про нього була стерта з поверхні землі. Однак ні катуваннями, ні вогнем, ні водою вони так і не змогли знищити пам'ять про Гуса і його вчення з пам'яті його послідовників. Завдяки послідовникам Гуса, його вчення поширювалося по всьому світу. Його смерть стала більшою погрозою для папства, ніж його життя.

Після смерті Гуса утворилася група чеських релігійних реформаторів, послідовників його вчення, що називалися гуситами. 6 липня 1415 року вони організували національний рух у Богемії й Моравії. Обвинувачення Констанцьким Собором Гуса в ересі й страту, незважаючи на дану Святим римським імператором Сигізмундом обіцянки, що мала забезпечити його безпеку, була розцінена чеським народом, як національна образа. Ця образа не була забута й привела до Гуситських воєн.

• Уривок із книги Джона Фокса
"Книга мучеників"

Пам'ятник
Яну Гусу
в Празі

Джон Фокс народився в Бостоні, у графстві Линкольншир, в Англії в 1516 році. Помер 18 квітня 1587 р. Книга, що принесла йому популярність, була вперше опублікована в Англії в 1563 р. під назвою "Події й пам'ятники наших останніх і небезпечних днів". Але більше відома вона як "Книга мучеників". Протягом багатьох років її перевидавали з доповненнями. Хоча популярність "Книги мучеників" в XIX столітті знизилася, вона має велике значення для нас сьогодні (це відзначають навіть нехристияни), тому що містить значну інформацію про Англію XVI сторіччя, що неможливо одержати ні з якого іншого джерела.

Навіть Вільям Шекспір при написанні п'єси "Життя короля Генріха VIII" (про події 1613 р.) використовував працю Рафаеля Холиншеда "Літопис" (1577 р.) і "Книгу мучеників" Джона Фокса.

Свято Різдва — свято Радості

Щороку найпрекраснішим із усіх свят являється свято Народження Ісуса Христа, хоча кожному вдається відсвяткувати Різдво по-різному, по-особливому, по-своєму. Смачна кутя, свіжі вареники, подарунки, усмішки та обійми рідних і друзів нагадують нам про велику Божу любов — про те, що ми не залишені, бо Бог послав у світ Свого Єдинородного Сина, Ісуса Христа, щоб ми не були самотніми, а стали Його дітьми.

Я вірю, що українці в Каліфорнії мають більше радості не тільки відзначати Різдво Христове двічі (за західним стилем і за східним), але нашу радість також підкріплює щорічний різдвяний фестиваль, а цього року "Різдво 2010" відзначалось в Сакраменто у вісімнадцятий раз. Так як ми ніколи не зможемо занадто багато віддячити Господеві за Його милість та любов, так само неможливо забагато співати коляд і щедрівок, згадуючи прихід Сина Божого на землю. Цьогорічний фестиваль "Різдво 2010", або як ми звикли його називати "Українське Різдво в Каліфорнії", особисто для мене та інших наших співвітчизників приніс величезне задоволення не просто як культурна подія української громади міста Сакраменто, а особливо як святкування та оспівування народження Спасителя людства, Ісуса Христа.

Перед початком свята в фойє святковими звуками музики вітав гостей прекрасний духовий оркестр, налаштовуючи наші душі на очікування чогось прекрасного і піднесеного — чудової атмосфери світлого свята Різдва Христового. В просторому, проте затишному залі зручно займали місця сотні і сотні слухачів та відвідувачів свята Української Різдвяної Пісні та Поезії. А осяяна м'якими кольорами сцена із присутніми на ній традиційними народними різдвяними атрибутами мимоволі змушувала очікувати чогось надзвичайного і по-новому радісного. І коли на сцені з'явилися ведучі, вечір наповнився Словом Божим, молитвами подяки, піснями хвали, віршами, соло, музикою...

Цього року організатори фестивалю "Різдво 2010" особливо постарались і запросили чудових учасників-виконавців. Особлива подяка організаційному комітету на чолі з Валерієм Тютюнником, а також дякуємо місцевим українським церквам за упорядкування та спонсорство фестивалю. Серед усіх чудових номерів варто особливо видзначити гостя свята, Джеймі Джорджа і його захоплюючу гру на скрипці. Маестро вкладав все своє серце і душу у виконання музики, і, спостерігаючи за його вправними бігаючими пальцями по грифу інструменту, мені стало дуже шкода, що переважна більшість світових талантів не віддають славу Богу, а працюють на власну славу та особисте збагачення.

Після цього довгого святкового вечора всі відвідувачі змогли взяти у свої домівки частку Різдва у своє серце. Мені хочеться вірити, що ми усі, а особливо ті, хто особисто пізнав Божу любов у своєму житті, по-новому оцінили величну Божу любов до нас — Бог послав Свого єдиного Сина, щоб спасти весь люд. І, як побажав усім слухачам наш талановитий віртуозо-скрипаль Джеймі Джордж, давайте знайдемо ті таланти якими Господь нас наділив, розвиваймо їх, і використовуймо ці дари для слави нашого Спаси, Христа Ісуса, щоб ще краще і щиріше святкувати Різдво Христове наступного року.

З побажаннями рясних Божих благословень,

• Тарас Марчак

Конкурс

«Найуважніший читач Біблії»

Бібліотечка Проповідника запрошує продовжити участь у конкурсі «Найуважніший читач Біблії». **Залишилося два етапи до закінчення конкурсу!**

№11

До уваги пропонується 10-ть запитань в кожному випуску журналу (5-ть питань по Старому Завіту, 4 -по тексту Нового Завіту, і ще 1 пункт на Біблійну вікторину).

Всього 120 запитань оцінюються в 120 кредитів.

На сім кращих переможців конкурсу чекає відповідний приз. (На прохання читачів, відповіді на запитання кожного етапу оголосимо лише по закінченню конкурсу).

Ми довіряємо нашим читачам і після кожного етапу конкурсу чекаємо відповіді на адресу редакції:

Herald of Truth 37603 28th Ave. S
Federal Way, WA 98003 USA або по електронній пошті: vistnykpravdy@gmail.com

Відповідь має бути підтверджена місцем із Біблії (вказати місце), або обґрунтована на підставі тексту Священного Писання.

1. **Де** текст Біблії згадує морщини як доказ страждання?
2. **Ім'я** трьох юнаків, котрі дякуючи небезпекам, приниженням та поворотам долі, в юності знаходились під гнобленням. Один був радістю батька, другий — захисником свого народу, третій — другом царя. І яким головним чеснотам нас може навчити кожен юнак?
3. **Коли** люди платили життям за неправильно сказане слово?
4. **Коли** прилюдно злословили царя і кидали в нього каміння?
5. **Про кого** ап.Павло каже як про нашого співбойовника?
6. **Про яких** апостолів говориться, що вони плакали?
7. **Про якого** праведника Новий Завіт говорить, що він щоденно мучився?
8. **Хто** був засуджений до смерті за те, що молився?
9. **Яких** двох мужів Новий Завіт описує як мучеників?

10. **Починаючи від слова "Хто"** — складіть і прочитайте біблійний вірш із книги Приповістей Соломона:

Хто	той	ви	не
бу	спа	н	се
ий	ди	й	ни
де	н	ть	хо

— Донна Сильвіно, можна мені ходити у ваш біблійний клас? — запитав Антоніо. Цей хлопчик жив у Бразилії, у Південній Америці, і розмовляв португальською мовою.

— Звичайно, Антоніо, можна, але потрібно дістати згоду твоїх батьків. Візьми цей лист додому. Якщо вони дозволять, то приходь у мій клас.

Антоніо дуже сподівався, що батьки підпишуть лист, бо він дуже хотів вивчати Біблію!

Донна щодня молилася про хлопчика і його батьків, щоб вони дали дозвіл. Наступного тижня Антоніо вбіг у клас із щасливою посмішкою. Він розмахував листом і триумфально кричав:

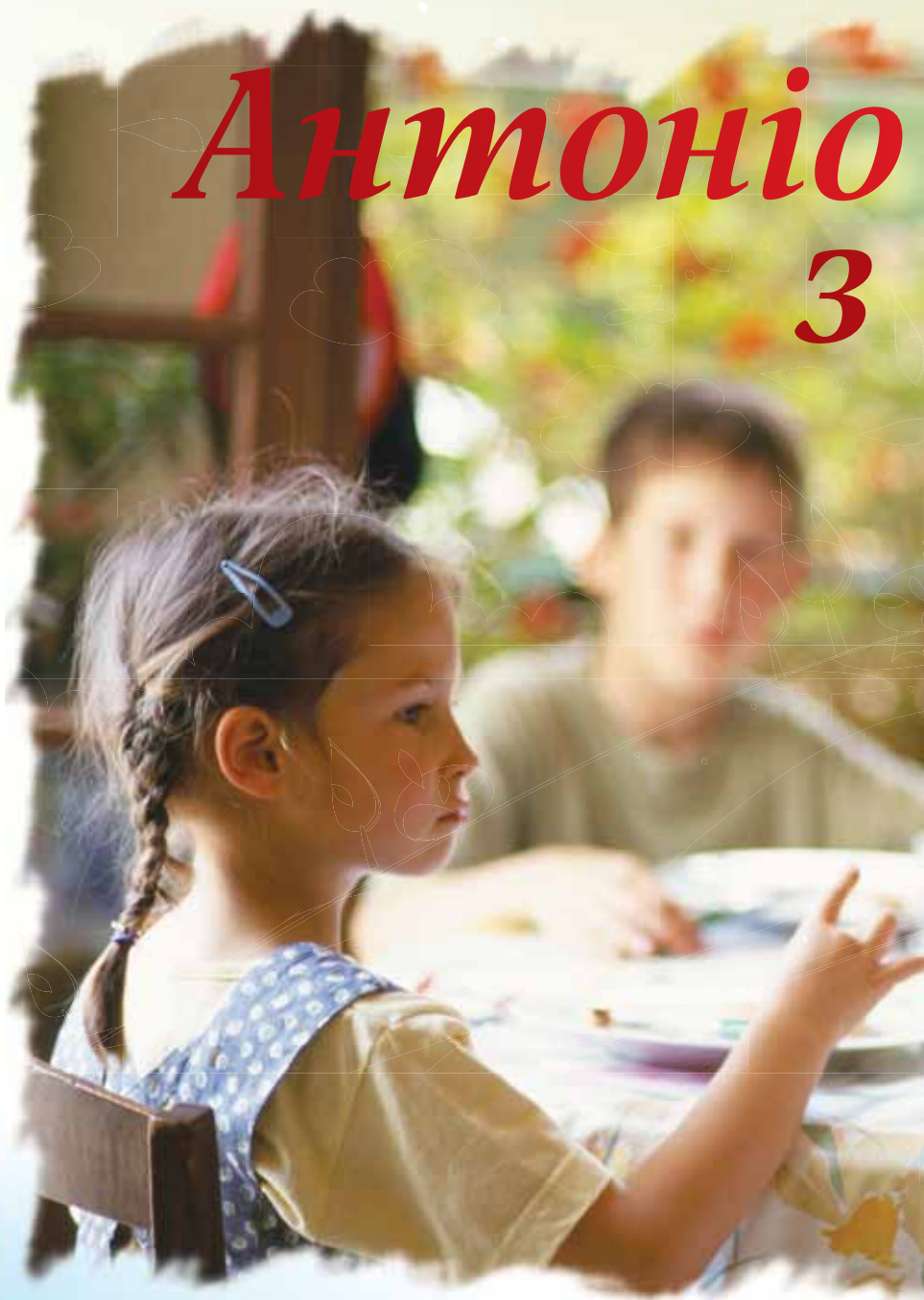
— Підписали! Донна Сильвіно, підписали!

Антоніо сів на краєчок стільця і став уважно слухати, що говорила вчителька. У його серці було величезне бажання довідатися все про Бога. Він був здивований, коли вчителька розповіла їм, що Бог дав Сина Свого Господа Ісуса Христа на землю й що Ісус Христос добровільно хотів умерти за гріхи всіх людей. Але Він не залишився мертвим, бо Він був Сином Божим і смерть не мала над Ним влади. Він воскрес!

Учителька пояснила:

— Ті, котрі приймуть Його, звільняться від покарання за свої гріхи й після смерті підуть на небо, де будуть вічно жити з Ісусом.

Антоніо 3

Бразилії

— От се маєш! — вигукнув Антоніо. — Смерть не втримала Його в могилі! Він вийшов і залишив Свою похоронну плащаницю в печері!

Антоніо навіть не помітив, що він висловив свій подив у голос. Але коли побачив, що вчителька дивиться на нього, зніяковів. Діти в Бразилії не можуть розмовляти в класі, поки їх не запитують.

Одного разу сталося те, чого Антоніо відчайдушно бажав у глибині свого серця. Коли вчителька запросила дітей прийняти Господа Ісуса своїм Спасителем, Антоніо був першим, хто прийняв Його.

— Тепер я буду ходити в клас щотижня, у неділю, бо тепер я — християнин! Він щасливо посміхнувся.

Антоніо ходив не тільки в шкільний біблійний клас, але й у недільну школу. Там він вивчив багато християнських пісень і співав їх голосно від усього серця. І він жодного разу не пропустив біблійних й недільних уроків.

— Де можна взяти картинки і предмети, якими ви користуєтесь, донно? — одного разу запитав він вчительку. — Я хочу почати біблійні уроки вдома й докласти зусиль, щоб навчити моїх двоюрідних братів і друзів.

— Якщо ти обіцяєш акуратно поводитися з ними, я можу позичити тобі свої, — пообіцяла вчителька.

Антоніо почав навчання не гаючи часу. Спочатку в його класі було тільки три хлопчики, потім прийшли інші. Одинадцять чоловік сиділи і слухали біблійні уроки і Євангельські історії, що розповідав Антоніо. Він також повторював розповіді своєї вчительки.

Одна розповідь називалася “Парасолька, що гуляє”. Спочатку він сам прочитав її. Коли ж повертав розповідь вчительці, вона сказала:

— Антоніо, може, ти розкажеш цю пригоду сьогодні в класі?

І Антоніо почав розповідати:

— Бачите, цей хлопчик жив в Америці. Це насправді так! Він хотів, щоб багато хто почув про Бога і про Ісуса Христа. І він придумав цікавий спосіб. Він узяв свою парасольку, розфарбував її в різні кольори й пішов з нею вулицею. Парасолька була такою незвичайною, що за ним пішли багато хлопчиків і дівчаток. Коли той хлопчик побачив, що за ним йдуть діти, він зупинився і попросив усіх сісти на траву. Потім він розповів дітям, як вони можуть спастися. Він називав їм кожен колір на парасольці й пояснював, що чорний нагадує їм чорність гріха; червоний — Кров Христа, пролиту на хресті для відпущення гріхів; білий — чисте серце, після того, як прийняли Ісуса своїм Спасителем; зелений розповідає про те, що християни мусять зростати, щоб ставати щодня краще. Зростати, як зростають дерева, і квіти, і трава. — Закінчивши розповідь, Антоніо додав: — Хто хоче стати християнином, повторюй за мною вірш з Івана 3:16 і замість слів “світ” і “всякий” називайте кожен своє ім’я. Кажіть ось що: “Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне”.

Пізніше Антоніо казав своїй учительці:

— От се маєш! Мені не обов’язково очікувати, поки я виросту й вивчу все в Біблії, щоб стати місіонером, я й нині можу проповідувати... Але, звичайно, коли я виросту й вивчу все в Біблії, я зможу розповідати про Господа краще, правда ж?

Чорні очі Антоніо сяяли. Він був схвильований і щасливий. І він так широко посміхався, що, здавалося, посмішка займала все його обличчя.

І знаєте, діти, Антоніо з Бразилії дійсно став місіонером!

Аж доти допоміг нам Господь

(1 Сам. 7: 12)

В березні 2010 року минуло три роки з того часу, як організувалась Євангельсько-Баптистська Церква у м. Кент (штат Вашингтон). Три роки — період не такий вже великий, але разом з тим минуло вже достатньо часу, щоб можна було оглянутись назад і зважити пройдений шлях. Бог благословив нашу церкву, і сьогодні наші серця наповнені вдячністю Йому.

Коли організувалась церква, її керівництво поставило перед собою декілька важливих завдань, які з Божою допомогою вдалось досягнути. По — перше, ставилось за ціль максимальне залучення кожного члена церкви, а також молоді та дітей, до участі у певному служінні. Другою ціллю було встановлення добросусідських, братніх християнських відносин з навколишніми церквами, які є близькі нам по духу. Третя ціль — це бажання членів церкви мати своє приміщення для зібрань.

За цей час вдалось з Божою допомогою організувати служіння чотирьох хорів: основного, молодіжного, чоловічого, а також хору старших братів та сестер. Час від часу для слави Божої служать струнний та духовий оркестри, разом з тим проводиться навчання нових учасників в духовому оркестрі. Окремо займаються скрипалі, які теж хочуть прославити Господа своєю чудовою грою. В недільній школі організовано десять класів для дітей, розділених за віком. На даний час відбувається підготовка молодих вчителів до праці з дітьми. Існують також три дитячих хори. А по домах збираються кілька груп по вивченню та розбору Слова Божого.

Наша церква підтримує добрі відносини зі всіма навколишніми баптистськими церквами. Протягом останнього часу нашу церкву відвідали брати та сестри з Першої Української Баптистської Церкви м.Федерал Вей, а також з церков м.Ванкувер та м. Еверет. Побували в нашій церкві і гості зі Слов'янської Баптистської Церкви "Спасіння", а також з інших церков.

З моменту утворення нашої церкви, ми мріяли про своє приміщення. Було переглянуто багато варіантів. Нарешті свій вибір ми зупинили на одному бізнесовому приміщенні в місті Кент. Було багато хвилювань, але з Божою допомогою вдалось його переобладнати. Рік часу зайняла реконструкція будинку та пристосування його до церковних потреб. На сьогоднішній день ми маємо чудове приміщення з залом на 300 сидячих місць, 12 гарно оформлених класів для недільної школи, а також кухню, молодіжну кімнату.

Зростає, розвивається церква, отже потрібно більше служителів на її ниві. Хочеться згадати про одне важливе святкове зібрання, яке відбулося 17 січня 2010 року. В цей день церква благословляла на служіння диякона брата Юрія Бідзілю. Своїми думками про церкву ділився пастор Леонід

Літушко. "Церква — це щось величне, важливе, з нею ніщо рівнятися не може. Апостол Павло молив Господа, щоб Той допоміг зрозуміти нам, немічним людям, яку силу нам Господь пропонує."

Зі словом настанови до брата Юрія Бідзілі, його дружини Олі, а також до церкви звернувся голова ЗУЄБО, пастор Ігор Завірюха. Він зачитав відоме місце з книги Дії Апостолів 6:1-4, де, як він зазначив, перед нами повстала картина Єрусалимської церкви, і саме тоді виник ще один вид служителів — диякони. Це особливе служіння, яке звершується в церкві. Пастор Ігор Завірюха виділив три основні служіння при столах:

Стіл матеріального служіння — це задоволення потреб церкви, і окремо членів церкви, відлення їм уваги.

Стіл Вечері Господньої. Потрібно стремитися бути таким, щоб бути достойним знаходитись при Господньому столі. Диякон не просто бере участь у Господній Вечері, він служить.

Стіл роздавання духовної їжі. Звичайно, це не перший обов'язок диякона, але у членів церкви можуть бути переживання. Диякон повинен провідати, часом просто вислухати людину, разом помолитися.

Він також побажав Божих благословень новому диякону, і щоб бажання служити не зникло.

Рукопокладання звершили пастори Євангельсько-Баптистської Церкви м. Кент Леонід Літушко, Андрій Пашук, голова ЗУЄБО Ігор Завірюха, а також колишній пастор церкви м. Мукачево(Україна), де раніше був членом церкви Юрій Бідзіля, Йосип Врублевський.

На сьогоднішній день наша церква розмірковує про те, які цілі та плани ставити на наступні роки. Адже діти Божі не повинні зупинятись на досягнутому, а з вірою та надією дивитись вперед, працювати для Царства Божого. Пригадуються слова, якими пастор церкви Леонід Літушко розпочинав перше зібрання в новопридбаному та переобладнаному Домі молитви: "Аж доти допоміг нам Господь." І дійсно, на протязі цього може невеликого відліку часу в три роки, ми відчували Господню поміч. Велика подяка Йому за це! Надіємось на Його ласку та благословення і в майбутньому.

• Наталя Корназевич, Павло Зинич, Церква м. Кент

Таємниця страждання

Любов є норма Всесвіту

Бог призиває й підготовляє Вічну Супутницю, названу Нареченою, якій призначено у грядущій вічності розділити із Сином Божим трон Всесвіту. *“Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його”* (Об.3:21). Щоб бути придатними до цього найвищого положення, члени Нареченої повинні вподібнитися Синові Божому настільки, наскільки тимчасовому можливо уподібнитися вічному. У підготовці до своєї царської ролі члени Нареченої повинні розвинути в собі характер самого Бога, тобто любов — *agape*. Це і є норма Всесенної, ідеал, до якого Бог прагне для створення вічного суспільного ладу. Але, як ми бачимо, якість характеру не може бути розвинена в занепадомому людстві без страждань.

Слава й страждання

Це пояснює зміст богонадхненних слів апостола Павла: *“А коли терпимо, то будемо разом також царювати. А коли відцураємось, то й Він відцурається нас!”* (2 Тим.2:12). У Посланні до Римлян 5:3-5 говориться, що в стражданнях виконується характер (здобуваючи якості любові-агапе), а dokonаний характер — необхідна умова воцаріння. Тому що характер не може вдосконалюватися без страждання, тому страждання є необхідним етапом до царювання.

Катастрофа гріхопадіння

Гріхопадіння Адама завдало шкоди і йому, й усьому його потомству. Воно зробило людей рабами егоцентризму. Егоцентризм же є сутність усіх гріхів і нещасть, що приводить свою жертву до саморуйнування. Егоцентризм породжує ворожнечу, а ворожнеча — це сутність пекла. Егоцентризм виявляє собою повну протилежність святості або любові-агапе.

Необхідність децентралізації особистості

Щоб зробити людину подібною до Свого Сина, Бог повинен децентралізувати її. Децентралізація починається з відродження і виправдання й триває в освяченні, або виконанні Духом Святим. Але й це ще не кінець. Ці процеси можна вподібнити коридору, що служить ДЛЯ ТОГО, щоб проходити в кімнати, але не для постійного проживання. Дія освячення, що децентралізує особистість, володіє одночасно й миттєвим і прогресуючим характе-

ром. Це й різка зміна й процес, що триває все життя. *"Я певний того, що той, хто в вас розпочав добре діло, виконає його аж до дня Христа Ісуса"*(Фил.1:6).

Користь від скорботи

Якби головна мета Бога в порятунку людини була тільки лише взяти її на небеса, Він, імовірно, зробив би це негайно. Але Бог бажає підготувати людину до панування над нескінченним Всесвітом, а для цього людина мусить мати необхідні якості характеру. Ніякий прогрес у духовному освяченні, вихованні богоподібного характеру, у любові-агапе, неможливий без скорботи й покарання. *"І не тільки нею, але й хвалимося в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість досвід, а досвід надія, а надія не засоромить, бо любов Божя вилася в наші серця Святим Духом, даним нам."*(Рим.5:3-5). *"Мій сину, не хежуй Господньої кари, і не знемагай, коли Він докоряє тобі. Бо Господь, кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає! Коли терпите кару, то робить Бог вам, як сином. Хіба є такий син, що батько його не карає? А коли ви без кари, що спільна для всіх, то ви діти з перелюбу, а не сини. А до того, ми мали батьків, що карали наше тіло, і боялися їх, то чи ж не далеко більше повинні користися ми Отцеві духів, щоб жити? Ті нас за короткого часу карали, як їм до вподоби було, Цей же на користь, щоб ми стали учасниками Його святости. Усяка кара в теперішній час не здається потіхою, але смутком, та згодом для навчених нею приносить мирний плід праведности!"* (Євр.12:5-11).

Покарання й виховання

З вищенаведеного уривку Писання, так само як і з інших подібних уривків очевидно, що скорбота, страждання, нещастя й біль служать для віруючих насамперед вихованням. Вони не позбавлені розумної мети. Земні батьки іноді допускають помилки у вихованні своїх дітей і карають їх дарма, але не так Бог. Він готує віруючих до панування над Всесвітом, що настільки величезний, що здається нескінченним. Очевидно, Бог без допомоги страждання не може повністю звільнити від егоцентризму занепаду людину, навіть відроджену. Вочман Ні сказав, що ми не можемо просунутися хоча б на крок у пізнанні Бога не інакше, як через страждання. Деякі порахують це перебільшенням, але саме життя показує, що лише деякі люди починають шукати більш близького спілкування з Богом, без спонукування обставинами.

Приклад Ізраїлю

Історія Ізраїлю служить тому ілюстрацією. Коли Ізраїль починав процвітати, він забував про поклоніння Ієгови й звертався до розпусного ідолопоклоніння. Тільки чергове покарання спонукувало євреїв покаятися й вернутися до Ієгови. Протягом століть, у той час, як Бог прагнув виділити з людського роду святий народ, через який міг би втілитися Месія, повторювалася

та ж історія: процвітання, навернення до розпусного ідолопоклоніння й відступництва; потім покарання й повернення до Бога (Суд. 2:11-19; 1Сам. 12:9-10; 2Хр. 15:4; 33:12; Іс. 26:16).

Приклад псалмоспівця

Досвід псалмоспівця ілюструє це: *"Доки я не страждав, блудив був, та тепер я держусь Твого слова. Добре мені, що я змучений був, щоб навчитися Твоїх постанов!"*(Пс. 118:67, 71). Хто з нас не знає безліч прикладів із життя, коли люди із християнським вихованням ухилялися від шляху Божого й верталися до Нього тільки завдяки хворобі, серцевому удару, раку, трагічній аварії або іншому нещастю.

Приклад Христа

Один із самих чудових коментарів на доцільність страждань у Божому домобудуванні дано у Посланні до Євреїв: *"Бо належало, щоб Той, що все ради Нього й усе від Нього, Хто до слави привів багато синів, Провідника їхнього спасіння вчинив досконалим через страждання"*(Євр.2:10). *"І хоч Сином Він був, проте навчився послушати з того, що вистраждав був"*(Євр.5:8). А.Макларен у зв'язку із цим говорить: *"Удосконалювання Ісуса протікало не в аспекті вдосконалення моральності (яка була властива Йому по природі, як Христу); Його вдосконалення переслідувало іншу мету, а саме — розвиток якостей, які були необхідні Йому для здійснення місії Вождя й Вершителя нашого порятунку. До того, як Він постраждав, Він співчував нам як Бог. Але постраждавши, Він став співчувати нам як людина".* У книзі "Укліфський коментар до Біблії" ми знаходимо такі слова: *"Через страждання Його людський досвід удосконалився... Тому що Він страждав. Він тепер повністю підготовлений діяти як Начальник людського порятунку".* Якщо "багато синів", яких Христу було доручено привести до слави й панування, могли прийти тільки через страждання, то й Сам Христос, будучи їхнім начальником, повинен був пройти через той же досвід людських нещасть. Той факт, що людський досвід Христа зобов'язаний був удосколитися стражданнями, доводить, що страждання не випадкове й не безцільне, але відіграє важливу роль у Божому плані спокути.

Важливість зламаності

Страждання Христа тільки вдосконалило і завершило Його людський досвід. Воно не мало на меті очистити Його моральне єство навіть як людини, тому що Він був безгрішний. Його людське достоїнство не було запламоване ніяким гріхом. Але із занепадом людиною інша справа. Немає іншого шляху вподібнитися Христу, як тільки шляхом страждань, тому що ніякі інші засоби не змогли б децентралізувати людину. Якщо вона не проходить через страждання, якщо вона прагне уникнути його й відмовляється розіпнути на хресті свою тілесну природу й своє "я", то вона залишиться твердою, егоцентричною, не подібною Христу. Людина може твердою волею уникнути певних страждань, але цим

вона піддасть себе більшому стражданню. Хтось сказав: “Є речі, які навіть Бог не може для нас зробити доти, поки не дозволить нам постраждати”.

Біль морального вибору

Освальд Чеймберс говорить: *“Бог не робить нас святими в значенні нашого характеру; Він робить нас святими в значенні безвинності. Ми повинні перетворити цю безвинність у святий характер за допомогою моральних рішень. Ці рішення перебувають у постійній ворожнечі з нашою тілесною природою”*.

Духовний прогрес можливий тільки через прогресивне вмертвіння нашої тілесної природи. Макларен сказав, що кожний крок на шляху духовного прогресу буде залишати за собою криваві сліди пораненої самолюбності. На шляху всього духовного пересування людині необхідно споруджувати вітварі, на яких навіть законне особисте життя мусить бути принесене в жертву.

При прийнятті правильних моральних рішень богоподібний характер завжди заподіює біль, тому що навіть після освячення й сповнення Духом Святим, людина все ще залишається занепаолою істотою. Деякі люди думають, що після того, як вони випробували ці дії благодаті, у їхньому духовному житті вже немає нічого протилежного Богові. Але, як ми вже говорили, процес нашого освячення одночасно миттєвий і поступовий. Він буде тривати аж до нашого кінцевого прославляння в Христі.

Духовна статичність — основний недолік

Один із самих більших недоліків Церкви полягає в тому, що прийнятий нею дарунок благодаті перебуває в статичному стані (тобто не прогресує). Плоди виноградної лози завжди ростуть на нових паростках. Без обрізання лоза буде приносити мало або навіть зовсім не принесе виноградних плодів. От чому Ісус сказав: *“Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він відтинає, але всяку, що плід родить, обчищає її, щоб рясніше родила”* (Іван.15:2). Якби лоза мала чутливість, то підрізання було б для неї хворобливим. Але без страждання не було б ні росту, ні плода. Чи потрібно шкодувати себе?

Як багато змісту в словах Ісуса: *“Батько Мій — Виноградар”* (Іван. 15:1). Помітьте, не сатана виноградар, а Батько Мій. Коли до людини приходять скорбота й страждання, будь то в результаті її морального рішення, фізичної хвороби або важких обставин, то, якщо вона не розуміє стоячої за цим благої мети Бога, вона стає жертвою обурення й жалості до себе, які приводять її до розладу й депресії. Коли це відбувається з людиною, вона зазнає поразки в духовній області, а характер її погіршується. Така людина попусту розтрачує свої страждання. Те, чому Бог дозволив трапитися з нею, щоб звільнити її від самолюбності й самопоклоніння й, таким чином, привести на шлях духовного розвитку, було розтрачено й загублено.

Розрада бодем

Як часто людина не розуміє, або навіть оплакує роки хвороб, каліцтв і страждань, пережитих святими, такими як, наприклад, мадам Гуйон, Фанні Кросбі, Емі Кармайкл, Джордж Метісон і іншими, зі страждань яких Бог витяг солодку розраду, зцілення й підкріплення для мільйонів ослаблених на шляху пілігримів. Так, Бог часто перетворює страждання одних благословенням для інших, і ця думка з більшою добірністю виражена в наступному поетичному уривку:

Напій солодкий духа — тиснуть
У давитьних гіркого страждання;
І очі ті, що сліз не ллють —
Не можуть випромінювати саява.

Це, звичайно, ілюструє тільки тимчасову, земну ситуацію, а не вічну славу, що робиться зрозумілою нам лише тоді, коли ми спрямовуємо свій погляд на те, що Писання називає невидимим.

Досвідченість через страждання

Страждання, якого виду й сили воно б не було, яким би не було його джерело, коли воно радісно приймається людиною, приносить плід духовної досвідченості: *“І не тільки нею, але й хвалимося в утисках, знаючи, що утиски приносять терпелівість, а терпелівість досвід, а досвід надію”* (Рим.5:3,4). Духовна досвідченість (любов-агапе) являє собою еквівалент вищих цінностей, так сказати, законну небесну валюту. Таким чином “страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з’явитися в нас”. Нещастя, з радістю прийняте тут, на землі, означає ранг там, на небесах, тому що таким шляхом Бог створює самовідданий характер і розвиває любов-агапе. Страждання, прийняте з радістю, руйнує тісні стіни нашого “я”, вивільняє нас із полону егоцентричності й дає здатність любити.

Блаженна скорбота

Щоб зростати в духовній досвідченості, необхідно зрозуміти, що нічого з того, чому Бог дозволяє траплятися зі Своїм чадом, “страшне” це або “добре”, не є випадковим або недоцільним. Усе, що стається в житті віруючої людини, переслідує одну мету — очистити її від самолюбства й з’єднати з Богом. “Все життя призначене бути дорогою до Бога” (Маклерон). Всі події в житті людини служать вихованню в людині відповідного характеру. Тут немає виключень. Бог *“не дрімає й не спить”* (Пс. 120:4). Він Всевидящий, і тому сатана не може зробити що-небудь таємно від Бога. Усе відомо Богові. Тільки така віра може розкрити людині зміст твердження: “Так буде блаженна скорбота!”

Блаженні випробуванні

Бог не може розвинути в людині необхідні якості, не споруджуючи на шляху людині перешкоди. Очевидно, що Бог має щодо нас деяку мету, яку не можна реалізувати, якби ми не страждали, і не попадали в незрозумілі обставини. Віра може бути вдосконалена тільки через страждання, коли людина здається покинутою Богом. Таким шляхом була вдосконалена віра Йова, що сказав: *“Ось Він мене вб’є, і я надії не маю, але перед обличчям Його про дороги свої сперечатися буду!”* (Йов 13:15). Це така віра, що не пов’язана з логікою видимого. Бог не може випробувати, і розвинути цей вид віри в людині без таких ситуацій, коли по всіх ознаках вона- людина покинула. Саме так було з Йовом. Так було й з Авраамом, що приносить у жертву сина. У цьому випадку віра Авраама була поставлена, так сказати, на самий край прірви. І це значило страждання, можливо нестерпні. Доти, поки віра людини не пройде через подібного роду випробування — вона не буде вправі ототожнити себе з великими героями віри.

• Уривок із книги Павла Біллхаймера *“Не росточай свои печали”*

• Підготував Олег Рошук.

Дмитро Мельник

“...блаженні ті..., хто... вмирає в Господі! Так каже Дух, — вони від праць своїх заспокоються, бо їхні діла йдуть за ними слідом.”

(Об. 14:13)

Там же і працював аж до початку Другої світової війни. Коли німці окупували Україну в 1942-му році, то почали вивозити молодь на примусові роботи до Німеччини. Забрали і юнака Дмитра.

З розподілених пунктів одних забирали на фабрики, інших на господарку (ферми). Дмитра призначили на фабрику. Через рік його перевели на велику ферму, де вже працювали 15 українських хлопців та дівчат. Через деякий час вийшла постанова, щоб усіх чужинців вислати на кордон з Францією копати окопи. Ось тут і вирішувалася доля молодого Дмитра. Бувши підвладним, він в своїй серці міг тільки просити Бога милості та збереження життя. І Господь почув просьбу Дмитра, дарувавши працю в млині, молотити зерно для господарів. Усіх інших, що з ним працювали, вислали на окопи, де всі незабаром загинули.

Після закінчення війни та капітуляції Німеччини, почали формуватися табори тих, що були вивезені на примусові роботи. Перебуваючи вже в таборі у важких умовах, Дмитро слухаючи проповіді Євангелії, віддав своє серце і життя Господу. Незабаром молодий юнак познайомився з гарною дівчиною Анною, вони закохалися та одружилися. Туди приїжджали радянські агенти, агітували повертатися додому, говорячи: - вам все прощено. Але люди вже знали, що додому нікого не пускали, а везли просто в Сибір, присуджуючи кожному по 10-25 років за зраду “Родині”.

Залишаючись в таборі біженців, люди чекали на долю, щоб виїхати за кордон. В той час у Дмитра та Анни народився син Ярослав в 1948р. У 1949 році Господь відкрив двері на виїзд до Америки. Такої радості і вдячності Богові не можна описати, це було насправді чудо. Місцем призначення був штат Вірджинія, сільськогосподарська ферма. При зустрічі виявилось, що господарка викликала молочаря, а приїхав мельник, що муку меле. Так Дмитрові прийшлося вчитися новому ремеслу доїти корови.

Початки були важкими. Мови не знали, навколо чужі люди. За декілька місяців відвідав їх брат В.Могиляк, розповів про громаду віруючих в Ірвінтіоні, штат Нью-Джерсі, де був пастором брат Михайло Теслюк. Він радив подружжю переїхати в Нью-Джерсі до їхньої громади. Не було ні одного запевнення чи буде робота, чи буде житло, але з вірою та надією на Бога вирішили переїхати. Першою працею Дмитра було миття вікон, його взяв один знайомий. Коли він відробив тиждень, перших 40 годин, господар приніс платню в маленькому конверті. Дмитро висипав на долоню гроші і став оглядатись, там було 18 дол. 30 центів. Господар запитав: що ти шукаєш, а він відповідає: може гроші десь впали, чи це всі за 40 годин? Дмитро більше не пішов до нього на роботу, а пішов шукати іншої.

Проживаючи в Нью-Джерсі, Господь поклав на серце Дмитрові придбати Дім Молитви. Він порадився з братами (пастором був на той час брат Володимир Домашовець), Юнком Петром, Чикалюком, Коваль та іншими. Всі погодилися і доручили йому шукати місце. В такий спосіб громада побудувала Дім Молитви у м.Нью Арку.

Проживаючи там, Господь благословив сім'ю Мельників, усім дав здоров'я, працю і житло. Дмитро працював по дві, а інколи і три зміни, ніколи не був без роботи. Вийшовши на пенсію, переїхали сім'єю до Каліфорнії і поселились в м. Сімі Валеї.

Дмитро завжди молився за свій рідний край Україну. Він просив Господа дати українцям волю, щоб Слово Боже вільно проповідувалося для нашого стомленого неправдою та гріхом народу. І він дочекався та побачив Боже чудо дарованої волі. Коли змінилася влада в Радянському Союзі, Дмитро відвідав Україну тричі. Побував у своїм ріднім Ясеніві, зустрівся з рідними братами Василем та Ярославом, побачив братів і сестер у Господі, які мали Богослужіння у маленькій хатинці. Також побував в золотoverхому Києві.

Коли повернувся з гостей до Америки, то Господь поклав йому на серце допомогти побудувати у своєму рідному селі Дім Молитви. Він почав шукати заходів як це здійснити. Дмитро був тут, вони там, на Україні. Та Господь має свої дороги і Він послав людей для будівництва, а також все, що було необхідно. 13 вересня 1998 року відбулося посвячення Дому Молитви в селі Ясенів, де Дмитро з дружиною були присутніми і разом з місцевою Церквою дякували Господу за любов, милість і допомогу.

У 2002 році подружжя переїхали до Санта Барбари на постійне місце проживання, де згодом стали членами Першої Української Євангельсько-Баптистської Церкви. Того ж року брати із Сихівського району Львівської обл. попросили допомоги в придбанні земельної ділянки під будівництво Дому Молитви. Дмитро відгукнувся на цю просьбу, вислав необхідні кошти. У 2008 році було відкриття Дому Молитви. У 2005 році попросили допомоги з Тернопільської області, де Дмитро також прийняв активну участь. Він неодноразово допомагав Українській Баптистській Теологічній Семінарії в місті Бориславі. Це короткий і далеко не повний перелік тих добрих справ, які брат Дмитро звершував по милості Божій на Його ниві.

І що важливо, брат Дмитро завжди повторював при кожній нагоді: “Господь Добрий!” Це дійсно було видним в житті Його слуги, Дмитра Михайловича Мельника. І ось 13-го січня 2009 року, о 3-й годині дня його серце перестало битися. Господь покликав брата Дмитра до Своїх вічних осель.

Похоронне богослужіння відбулося в четвер, 22-го січня, під проводом пастора Сміюна Михайла. Участь у служінні Словом та свідченням про життя брата Дмитра Мельника брали: Михайло Сміюн, пастор Іван Ворстер на англійській мові, пастор Олександр Гурін, пастор Богдан Прихідько і Володимир Бухонко. Співав хор молоді. Також виконали пісню “Хай буде воля Твоя Боже” тріо Прихідьків: Богдан, Ярослав і Тимофій. Соло пісні “На Голгофський гори бачу я три хрести” виконав Андрій Шило.

В 11-й годині 23-го січня 2009 року відбулося поховання тіла покійного брата Дмитра Михайловича Мельника на цвинтарі м. Голета, Каліфорнія. Похорон звершував пастор Першої Української Баптистської Церкви м. Санта Барбара Михайло Сміюн. Словом Божим служили також пастор Мішел з американської церкви, та брат Валентин Ляш. Після похорону, у колі братів, сестер, друзів та родини відбулося спілкування присутніх за жалобним столом.

Брат Дмитро Мельник залишив ще на землі дружину Анну, сина Ярослава з дружиною Дженес в Каліфорнії, братів Василя та Ярослава Мельників з їх сім'ями на Україні, та багату братів і сестер у Господі. Нехай буде йому легкою земля Джорджа Вашингтона. Спи спокійно, шановний брате. До зустрічі в оселях Господніх!

• *Записав Ігор Завірюха*

Петро Ойцюс

“...і Бог кожную сльозу з очей їхніх зitre”, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде...”
(Об. 21:4)

Ойцюс Петро Іванович народився 10 липня 1926-го року в сім'ї робітника-християнина у м.Луцьку, Волинь, Україна. Незабутнє дитинство пройшло в селі Звірів. В 10-ти літньому віці, в 1936-му році разом з батьками виїхав до Парагваю.

Проживаючи на чужині, з ранніх літ проявляв активну участь в житті церкви серед свого народу, а також і серед місцевих жителів свідкував Євангелію Ісуса Христа, особливо в Парагваї, до переїзду в Буенос Айрес. І в 1945-му році вступив в заповіт з Господом, прийнявши святе по вірі водне хрещення. Молодий Петро дуже любив спів та музику і закінчив курси підготовки регентів.

Незадовго, наступного 1946-го року Петро Іванович виїхав на проживання в Буенос Айрес, Аргентина. Незабаром познайомився з молодою гарною дівчиною Марією Панасюк. Особливо привабила його сестра в Господі скромністю і своїм тихим лагідним характером. І 23-го лютого 1947-го року вони одружилися.

Господь по-особливому благословив спільне життя Петра і Марії. Гармонія полягала у взаємній любові та повазі. Брат Петро при будь-яких обставинах був готовий служити Господу в Його церкві та серед невірних. Сестра Марія завжди благословляла свого чоловіка, і сама спонукувала його до служіння та постійно перебувала в молитві. Це була дійсно гармонія доповнення один одного.

Господь дарував для Петра та Марії двох чудових дочок Розу та Сару. На сьогодні межі сім'ї розрослися — 5 внуків та 11 правнуків. Мудро сказав Соломон: *“Корона для старших — онуки, а пишнота дітей — їхні батьки.”*

Проживаючи в Аргентині з сім'єю, Петро Іванович проявляв активну участь в проповідях, співах та грав у духовому оркестрі. В 1963-му році, переїхавши з сім'єю на постійне місце проживання в США, до Сіетлу, став членом місцевої церкви, в котрій на той час був пастором рідний брат Олекса Іванович Ойцюс.

На протязі життя в США був активним у праці на ниві Божій. Особливо з часу краху Радянської імперії, Господь дав можливість багато разів подорожувати в різні куточки України. Петро Іванович, маючи щире і жертвне серце, досить багато приймав участі в євангелізаціях на Україні, в матеріальному служінні, в різноманітних гуманітарних допомагах бідним. Понад 20-ть молитовних будинків допоміг придбати Петро Іванович для новоорганізованих церков в селах та районних центрах України.

Будучи активним у праці місії “Добрий Самарянин”, Петро Іванович також матеріально підтримував місіонерів та різні євангелізаційні проекти. Петро Іванович виконав ще один проект свого служіння — заповіт батька: у рідному селі Звірів на Волині організувати церкву та побудувати Молитовний будинок. На сьогодні там гарний великий Молитовний будинок, котрий наповнюється щонеділі членами церкви та бажаючими послухати проповідь Слова Божого. Багато діток відвідує недільну школу, приходять також односельчани та люди з інших околиць. Заповіт виконано і мрія здійснилася.

Звичайно, більшість часу сім'я Петра Ойцюса проживала в Каліфорнії. І лише по причині важкої хвороби дружини Марії, брат Петро повернувся на проживання в околиці Сіетлу до своєї доньки Сари. Та не дозволив Господь довго потішатися спільністю з рідними і покликав до Себе сестру Марію. Не затримався і Петро Іванович. Переживаючи втрату розлуки з дружиною та важко

хворіючи, через шість місяців брат Ойцюс Петро Іванович 22-го грудня 2009 року о восьмій годині вечора відійшов у вічність. Праця скінчилася, віра збережена, турботи і страждання припинилися, а тепер спочинок у Господа.

Перша Українська Баптистська Церква м. Сіетл, до котрої належав Петро Іванович, звершила надзвичайну програму траурного зібрання прощання та звершила похорон, провівши в останню путь тіло Петра Івановича. Торжественно, ніби відмічаючи вхід брата Петра Ойцюса до вічного замешкання, грав духовий оркестр місцевої церкви. Загальний спів усіх присутніх супроводжував свідчення про життя та служіння брата Петра Івановича в церкві Христовій та серед свого народу. Особливим та зворушливим було свідчення любимого та люблячого онука Луїса. Словом Божим ділилися приїжджі, а також брати і служителі місцевих церков м. Федерал Вей та Кент. Словом подяки та особливого свідчення поділився від місії “Добрий Самарянин” брат Мороз Віля. Нехай ласкавий Господь винагородить за такий святий жест церкви, особливо пастора Ігоря Завірюху.

Я, Олекса Іванович, рідний брат спочилого Петра Івановича, вірю, що скоро ми зустрінемося. Також сім'я покійного, діти та внуки чекають на той великий та славний момент, коли прийде той день.

“Коли зі сходом сонця проясниться ранок вічності святий, І небозвід окутаний в тумані вже стане ясний, світлий, неземний!”

• Олекса Іванович Ойцюс

Дорога родина Ойцюс!

Прийміть наші щирі співчуття з приводу смерті Вашого дорогого тата і нашого улюбленого брата Петра Івановича. Невимовно важка втрата спіткала Вашу родину, але в цю хвилину ми разом з вами схилиємо свою голову у скорботі і надії на те, що вічна пам'ять буде даниною і обов'язком усіх, хто знав найдорожчу вам людину. Ми сумуємо разом з вами і вашою ріднею. Віримо, що в ці Різдвяні дні він зустрівся і тішиться з Господом.

Нехай Бог зміцнить Вас у ці скорботні часи.

• З любов'ю єпископ Волинських церков Володимир Чайка та всі працівники Об'єднання ЄХБ.

Шановна родина брата Петра Ойцюс!

Разом з Вами сумую, згадуючи життя любого брата і співпрацівника в ділі Божому. Немає слів кращих за слова з книги Об'явлення: “Блаженні ті, що вмирають в Господі.”

Від імені всіх студентів та працівників висловлюю Вам щире співчуття. Я з Вами в молитві і надії на зустріч у ніг нашого Спасителя Ісуса Христа.

• Ст. Пресвітер церков Львівської обл., ректор УБТ Семінарії, Д-р Іван Романюк.

Спи спокійно любий тату, дідусю та брате.

До зустрічі в оселях нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа.

• Записав Ігор Завірюха

КОСТЯНТИН КОСТІВ

пастор, доктор служіння
1917 – 2009

Rev. Dr. Constantine Kostiw

May 22, 1917 † July 5, 2009

Можливо, дехто з нас у своїй земній мандрівці зустрічалися з людьми, які, як нам тоді видавалося, не справляли на нас якогось особливого враження своєю особистістю, здібностями чи освітою, хоча згодом ми змінили свою думку. Про інших же за відносно короткий відрізок часу нашого знайомства у нас складалося чітке, певне уявлення. Саме ось таке певне уявлення у мене склалося про д-ра Костіва, з яким я познайомився у 1949 р. в Українському Біблійному Інституті і був його студентом один рік у м. Саскатуні (Саскачеван). Мене вражали його скромність, тихість, постійно задумливе обличчя і створювалося враження, що хоча він виконував свої щоденні обов'язки, проте одночасно мріяв про якісь майбутні плани. І мені пригадалися слова одного автора: "Керівник усе мусить знати і все передбачати". Однак ми тепер звернемося до його життєпису.

Костянтин Костів народився 22 травня 1917 р. в м. Рівному, Україна. Його батьки, Юстин та Олена, вже мали п'ять дочок. Батько був благовісник Євангелії. Щонеділі всі вони були в церкві. Коли Костянтин підріс, то навчався в недільній школі, а згодом брав активну участь у гуртку молоді. У тій же місцевій церкві він прийняв Христа як свого особистого Спасителя і святе по вірі водне хрещення. У 1936 р. здобув середню освіту. В той час західна частина України була під польською окупацією і політичні та економічні обставини були несприятливі, щоб здобути вищу освіту, хоча юнак мав до того і дар, і сильну пристрасть. Однак мати дар ще не було заporукою, що людина зможе досягнути вершини знань. До природної обдарованості треба додати працьовитість, дисципліну, силу волі, наполегливість, тощо.

З ласки Божої, усі ці риси Костянтинові були прирочені. Він, немов молодий Тимофій (2Тим.1:6), розігрівав Богом дані йому дари до освіти, душеопікуництва, навчання... Одночасно ж він стукав у двері різних наукових закладів і троє з них відчинилися: Український Технічно-Господарський Інститут у Подєбрадах (Чехословаччина), Ерлангенський (Erlangen) Університет (Німеччина) та Український Вільний Університет (Німеччина). У цих наукових закладах він вивчав теологію, право й державні науки, спеціалізувався в ділянці соціології під керівництвом проф. В. Доманицького й був його асистентом. Таким чином, Костянтин Костів закінчив свої довголітні студії двома науковими ступенями: доктор філософії (1958) і доктор права (1964). Пізніше, за його творчу діяльність Наукове Товариство ім. Шевченка надало

йому звання дійсного члена НТШ, а у 2000 р. Київська Семінарія ВСОЄХБ надала йому почесний ступінь Доктора Служіння.

Прибувши з Німеччини до Канади (1947), він оселився у м. Вінніпезі (Манітоба) і здобув поліграфічне знання. Він також одружився там з Оленою Сінкевич (1948). Восени ж 1949 р. Український Біблійний Інститут у Саскатуні (Саскачеван) запросив його викладати біблійну й систематичну теологію й українську мову. 29 червня 1951 р. в Українській Баптистській Церкві його рукопоклали на проповідника Євангелії. Таким чином, він іноді проповідував у тій церкві, а також на українській радіопередачі (CFQC). В той час пастором Саскатунської церкви був проповідник Степан Нищик, та коли він склав свої обов'язки, то 28 січня 1952 р. на особливому богослужінні церква з вдячністю відпустила його, а проповідника Костева вибрала на пастора.

Пастор Костів узявся з великим запалом благовістити святу Євангелію. У церкві був чудовий хор, яким диригував брат Павло Улянюк. Тоді ж було зроблено чималу перебудову Молитовного дому та осучаснено ogrівання. Новий пастор посвятив багато годин фізичної праці для цього важливого проекту. Завдяки його умілому керівництву церкву перейменували на: "Українську Євангельсько-Баптистську Церкву". На богослужіннях лунали як пісні, так і проповіді українською мовою. Пастор Костів також виконував обов'язки генерального секретаря Української Євангельсько-Баптистської Конференції Західної Канади. Він видавав журнал "Стяг". Його дружина Олена віддано трудилася в гуртку сестер, була вчителькою недільної школи і співала в хорі.

Та на все є свій час і пора. Проминули роки і родина Костевих переселилася на короткий час до м. Джерсі-Сіті, Нью-Джерсі, США, а потім до м. Торонто, Канада. Протягом кількох років д-р Костів їздив із Торонто і служив Словом Божим у наших церквах у таких містах: Ошава, Гамільтон, Ніагара-Фолс, Віндзор і Сейнт-Катаринс. У 1962 р. подружжя Костевих стало членами Української Євангельсько-Баптистської Церкви в Торонто, де д-р Костів допомагав у служінні Словом. Згодом він став пастором тієї церкви. Але і це ще не все. Він займався багатьма справами одночасно та вважав, що перо гостріше від меча і вміло вживав його у галузі теологічно-наукової діяльності усе своє сповнене праці життя. Унаслідок постійної інтенсивної діяльності побачили світ такі його твори:

“Митрополит Іларіон, Перекладач Біблії” (1950), “Реформація” (1956), “Конституційні Акти Відновленої Української Держави 1917-1919 років І їхня Політично-Державна Якість” (1964), “Віровизнання Та Статут Української Євангельсько-Баптистської Церкви” (1968), “Біблійний Довідник” (1971), “Книга Буття Українського Народу” (1980), “Словник-Довідник Біблійних Осіб, Племен І Народів” (1982).

Д-р Костів також перекладав книжки з англійської мови на українську. Кількість їх мені невідома, але в моїй бібліотеці є два його переклади д-ра Освальда Сміта, які видало наше видавництво “Дорога Правди”: “Муж, якого вживає Бог” і “Євангелія, яку ми проповідуємо”. Він усвідомлював, що переклади богословської літератури на українську мову, це збагачення як нашої духовної скарбниці, так і мови та літератури.

На прохання інших авторів чи перекладачів він коректував або редагував їхні твори. Він редагував книжку у мого переклада д-ра Біллі Грейма “Святий Дух” та написав передмову. За його редакцією був виданий змістовний та естетичний “Альманах Української Євангельсько-Баптистської Церкви” в Торонто, Канада (1950-1965).

Багато кому відомо, що д-р Костів шанував українську мову, але мало-хто знав, що він одночасно, помімо щоденної зайнятості, був любителем пісні й поезії. Це він чудово переклав пісню із англійської мови “The love of God” by Frederick M. Lehman на українську:

Любов Господня дивна є, нам годі це розповісти.
Спасіння всім вона дає, й всіх хоче в небо привести.
Вона сягає до небес, та глибша всіх морів,
Вона славніша від чудес, ясніша від зорі.

Минає в світі цім життя, могутність, славу нищить час;
Йдуть царські трони в забуття, прийде пора й не стане нас.
Любов же Божа не мине, повіки та сама,
Вона окрилює мене, і смутку в ній нема.

Коли б моря чорнилими, А небозвід папером став,
Гілки всі стали перами І весь народ писать почав:
Щоб передать любов Отця, Забрало би чорнил,
Списали б пера до кінця Й списали б весь папір.

Приспів:

Любов Господня є для нас солодша над усе;
Глибоко ніжна в кожен час, вона нас всіх спасе!

Коли я писав вірші і відіслав йому одного, щоб він із своєї ласки перевірів його, то 9 листопада 1996 р. він мені написав: “Ваш вірш — це перлина Вашої тужливої душі. Конче помістіть його в журнал і розвивайте Ваш поетичний талант, дарований Вам Богом”. Він також від щирої душі спонукав мене продовжувати працювати в галузі перекладання теологічних творів із англійської мови на українську. Та й усіх, хто звертався до нього за допомогою, він обігрівав добрим словом і пропонував їм розвивати свій хист у різних жанрах. Він також підтримував листування з українською інтелігенцією в різних країнах світу. Коли 16 вересня 1947 р. православний митрополит Іларіон вилетів із Женеви і прибув до м. Вінніпегу (Канада), то в д-ра Костева зав'язалися з ним щирі, тісні стосунки.

Тепер слід згадати його теологічно-науковий доробок, у який він уклав свій хист, енергію, ерудицію і душу. Хочеться вірити, що цей доробок залишить тривкий слід і що шанувальники богословської літератури звертатимуться до цієї цінної спадщини та черпатимуть з неї насагу, щоб стійко стояти у вірі та давати відсіч атеїстичним, ліберальним і фарисейським нападникам. Також надіюся, що його кипуча творчість спонукуватиме наступні покоління брати його за добрий приклад і йти його слідами. Бо

ж, як Сам Христос сказав, що ми повинні трудитися, поки є день, бо надходить ніч і кінець нашої місії діяльності.

Підсумовуючи цей спомин, скажу, що я лише коротенько відтворив деякі штрихи життєопису і творчості д-ра Костіва. Гадаю, що цим носієм євангельської звістки, його багатогранною творчістю і біографією зацікавляться майбутні дослідники, все глибше проаналізують та належно оцінять.

19 березня 1998 р. д-р. Костів писав мені: “Стан мого здоров'я погіршився. Недуги спонукають мене турбувати лікарів. Серце безперервно довго працювало, а тепер утомлюється. Та це натурально. Кожен наступний день у моїм житті — це тільки Божий дар.

Повертаю Вам Вашу цінну працю. Не можу більше допомогти Вам та іншим друзям. Радію, що брат І. Ткачук друкує ІСТОРІЮ ХРИСТИЯНСТВА, а Ви — СИСТЕМАТИЧНУ ТЕОЛОГІЮ”.

Проте, від того часу Господь подарував йому ще одинадцять років життя, хоча воно все більше й більше ускладнювалося, відколи його дружина Олена відійшла у вічність 16 січня 1982 р.

А 5 липня 2009 р. перервався і його срібний шнурочок (Екл. 12:6), закінчилося земне буття мужа Божого, чоловіка, батька, дідуса, нашого у Христі брата — Костянтина Костіва. 10 липня його діти Оксана, Олеся, Тарас, Наталка, сім внуків, дві внучки, уся рідня, торонтівська церква та інші друзі проводжали його у мандрівку до дому нерукотворного та вічного (2 Кор. 5:1; Ів. 14:1-4). Словом Божим українською мовою служили пастори Василь Давидюк і Михайло Мацканин, а брат Володимир Когут англійською. Прощальне слово говорили проф. Тарас Костів, син, та перший заступник голови Української Євангельсько-Баптистської Конвенції Канади — Данило Цеопа. Тіло покійного поховане на Парк Лавн кладовищі у м. Торонто. Вічна йому пам'ять.

• Леонід Коровник

МЕДИТАЦІЯ

“В бідне серце моє
закрадається вечір прокволом,
Тихо в серці, і жаль мені світу,
і дня мені жаль...
Маю жаль я за всім, що пливло
біля мене й круг мене,
За всіма, що любили мене
і кого я любив...
Милий сину! Коли я
цю землю хвилину покину, —
Мій недоспів візьми і,
як пісню, його понеси!”

(М. Рильський)

НОВИНИ

Влада Туркменістану, обшукавши спільноту баптистів, конфіскувала християнські книги, включаючи Біблії

Владі Туркменістану продовжують відвідувати з перевіркою протестантські молитовні зібрання в різних частинах країни, повідомляє "Форум 18".

Одну з таких перевірок очолив колишній верховний муфті Ровшен Аллабердієв, який зараз є імамом Дашогузького регіону і главою обласної Ради з релігійних справ. Аллабердієв і супроводжуючі його офіційні особи під час обшуку конфіскували християнські книги, включаючи Біблії. Всі присутні на зустрічі християни (22 особи), були доставлені в будівлю міської адміністрації, де їх допитували і вимагали підписати заяву про те, що вони не відвідуватимуть церкву в майбутньому. Деякі підписали і тепер бояться відвідувати богослужіння, особливо нові люди, — повідомив "Форум 18" один з членів спільноти. — Нам сказали, що незаконно зустрічатися без державної реєстрації. На що ми їм відповіли, що ми вже подали документи на реєстрацію і чекаємо відповіді". Під час перевірки в іншому регіоні міліція звинуватила пастора в порушенні обласного закону — він провів молитву під час святкування дня народження.

Дві протестантські спільноти, які піддаються переслідуванням з боку властей — баптистська спільнота "Шлях віри" в північному місті Дашогуз і спільнота п'ятидесятників "Мир світові" в південно-східному місті Мари — з тих релігійних організацій, які марно намагаються отримати державну реєстрацію вже багато років.

В ході останньої перевірки недільного богослужіння баптистської спільноти "Шлях віри" 20 грудня 2009 р. представники властей конфіскували близько 100 християнських книг. Члени спільноти в січні 2010 р. зустрілися з Аллабердієвим і іншими офіційними особами, спробувавши вирішити проблему і повернути конфісковану літературу. У відповідь на прохання членів спільноти повернути принаймні особисті Біблії, дві з них було повернено.

Утиски, відмова в отриманні державної реєстрації, заборона на виїзд з країни віруючим, конфіскація і цензура релігійної літератури відбуваються в той час, коли Туркменістан ввічливо запевняє Комітет з прав людини ООН в тому, що громадяни і жителі країни живуть в атмосфері свободи релігії, зібрань і рухів.

Інтерв'ю з очевидцем

2010 рік почався з великого лиха — землетруси на Гаїті, масштаби якого потрясли все людство. Як зауважив один з коментаторів Euronews: "Ми так ніколи достеменно не дізнаємося, скільки чоловік загинуло під руїнами Порт-о-Пренса та інших населених пунктів Гаїті". Представники різних націй, віри, кольору шкіри відкликнулись на трагедію гаїтян командами рятувальників, їжею, водою, предметами першої необхідності, фінансами.

У ці хвилюючі дні ми пропонуємо погляд на ситуацію зсередини. Оцінку сьогодення та майбутнього Гаїті дає президент Північно-Гаїтянського Християнського університету Джулес Касіус. Північно-Гаїтянський Християнський університет був організований баптистською Конвенцією Гаїті і входить до складу Світового баптистського Альянсу. За чотирьохрічними програмами в університеті проходять навчання майбутні агрономи, спеціалісти в області бізнесу, комп'ютерних технологій, мистецтва, а також християнські лідери та богослови. Розмовляв з Джулесом Сергій Тараненко, газета "Протестант", США (protestant-press.com)

— Джулес, не могли б Ви нам трохи розповісти про Гаїті?

— Наша країна стала незалежною в 1804 році. Це друга держава, яка отримала незалежність у західній півкулі. Незважаючи на незалежність, у нас багато проблем. У політичному сенсі справи не дуже-то добрі. Наш уряд не найкращий, а у зв'язку з цим землетрусом, все стало значно гірше. Схоже, що нам доведеться починати з нуля.

— Яке населення Гаїті?

— Населення — приблизно 8-9 мільйонів чоловік, з них три мільйони проживають у столиці, у місті Порт-о-Пренс.

— Яка релігійна ситуація на Гаїті?

— Гаїті — головним чином католицька держава. Щоправда, і протестантство у нас розвинене дуже сильно. Але країна перебуває під впливом чаклунського культу вуду. Вуду — це суміш африканських релігій з християнством та з деякими іншими релігіями.

— У США існує думка, що вуду взагалі родом з Гаїті.

— Я вважаю, що багато чого почалося за часів колоніального правління, тоді французи намагалися змусити гаїтян прийняти християнство і досить погано поводитися з ними. Я думаю, що вуду стало методом уникнення такого негідного звернення, з яким довелося зіткнутися Гаїті.

— Гаїті знаходиться на тому ж самому острові, що і Домініканська Республіка. Які відмінності між Домініканською Республікою та Гаїті?

— Домініканська Республіка була іспанською колонією, а це означає, католицькою країною. Їм належить дві третини острова, а нам всього одна третина.

— Чому, на Ваш погляд, Гаїті найбідніша країна в західній півкулі?

— Я думаю, що є багато причин, які можуть пояснити нашу бідність. Перш за все, це невмілі керівництво. І після того, як ми стали незалежними, ця невмілість стала правилом по всій країні. Через 60 років після здобуття незалежності нас визнали Сполучені Штати Америки. Франція, отримавши від нас “відкупну” за незалежність, тільки 25 років по тому визнала нас. Гаїті пройшла непростий шлях після того, як стала незалежною країною. Економіка була знищена майже відразу після проголошення незалежності.

— Розкажіть про ваш університет.

— Мій тесть почав цю школу в 1994 році, тоді це була баптистська семінарія при місії. У 1994 році я став президентом семінарії. І тоді ж

Рада директорів ухвалила рішення змінити статус семінарії на статус християнського університету. В університеті є теологічний факультет, який, по суті, є семінарією. У нас також є факультет бізнесу та сільського господарства. Ми планували відкрити філіали університету в інших містах Гаїті, але можливості нас поки що обмежують.

— Скільки у Вас студентів?

— 400 чоловік.

— Як землетрус торкнувся Вашого навчального закладу?

— В одному з будинків утворилось кілька тріщин. Я думаю, виникне проблема з паливом для електрогенераторів. Один з наших студентів втратив доньку, його будинок у Порт-о-Пренсі зруйнований. Ще один студент не

НОВИНИ

100 млн. переслідуваних християн — це найбільше в історії

Згідно з інформацією Організації Допомоги “Open Doors”, нині ми маємо справу з наймасовішими переслідуваннями прихильників Христа в історії. “На одну державу, в якій ситуація християн покращилася, припадають дві або три країни, в яких вона погіршується”, — твердить політолог Джонатан Фокс. Він коментує дані, опубліковані Організацією Допомоги “Open Doors”. З рапорту організації випливає, що зараз на світі є близько 100 млн. переслідуваних християн — найбільше в історії світу. Пальму першості тримає Північна Корея. “Систематично там доходить до обшуку будинків, арештів і висилання сімей до трудових таборів або до екзекуції християн. Щонайменше 200 тисяч прихильників християнства можуть збиратися разом лише підпільно. Близько 70 тисяч ув’язнені в трудових таборах”, — випливає з документу. Також християни в дуже скрутному становищі в Ірані, Саудівській Аравії, Сомалі, Мальдівах, Афганістані, Ємені, Мавританії, Лаосі та в Узбекистані.

“Аль-Каїда” запропонувала допомогу мусульманам Нігерії в боротьбі з християнами

“Аль-Каїда” запропонувала допомогу мусульманам Нігерії в боротьбі з християнами. У поширеній заяві “Аль-Каїда” заявила про готовність надати єдиновірцям в Нігерії можливість проводити підготовку бойовиків і забезпечувати їх зброєю. У недавніх зіткненнях між мусульманами і християнами в Нігерії загинули більше 460 чоловік, повідомляє ІТАР-ТАРС. Віце-президент Гудлак Джонатан розгорнув армійські частини в місті Джос для придушення безладів. “Аль-Каїда” готова направити до Нігерії бойовиків з Сомалі, Іраку, Афганістану, Палестини і Чечні.

150-мільйонна Нігерія — найбагатонаселеніша країна Африки, там проживає приблизно порівну мусульман і християн. Під час громадянської війни 1967-1970 років там загинуло близько мільйона чоловік.

НОВИНИ

Північна Корея: майже 200 тис. політичних в'язнів

У шести концтаборах Північної Кореї близько 200 тисяч політичних в'язнів, серед яких є багато віруючих. Її представник на прес-конференції в столиці Південної Кореї оголосив, що матеріал для рапорту на тему в'язнів на півночі збирали довгий період, користуючись також допомогою інших організацій. Він додав, що в шести таборах, за винятком деяких територій табору в Джодок у провінції Хамгвонг на півдні країни, політичні в'язні весь час закуті ланцюгами.

Комісія не має сумніву, що стан прав людини в цій країні є "ще важчим, якщо взяти до уваги, що не має жодних даних, офіційних або ні, на тему цих ув'язнених". "У північнокорейських концтаборах права людини ламають різними способами, в тому числі таємно вбиваючи в'язнів без судового вироку", — підтверджує рапорт.

Режим Кім Джонгіла застосовує закон, відповідно до якого, якщо хтось є злодієм, тоді його діти і внуки також є злодіями. "Як результат цієї облудної теорії, записаної в карному кодексі, в'язниці та табори наповнюються дуже швидко", — сказав анонімний представник Південної Кореї агентству італійської місії AsiaNews.

Відомо також, що для уряду в Пхеньяні "усіяка релігійна діяльність, поза культом "любого глави", є виявом підпорядкованості чужому імперіалізму, тому прихильники усякої релігії належать до найбільш переслідуваних державою". Крім того, свою роль відіграє тут незвичайно важка господарська криза, яку переживає країна, — свідчить співрозмовник агентства.

Рапорт, який підготували у NHRCK, є першим документом такого типу, який склала південнокорейська державна інституція. Щоб здобути дані, посадові особи з Сеулу опитали 17 біженців з Півночі, які мали за плечима перебування в таборах, і ще 322 особи, яким минулого року вдалося втекти на Південь.

Проте дані, що містяться в цьому документі, відразу стали також предметом критики. Професор Сео Бохук з Університету Евха сказав: "Південнокорейський уряд зможе переконати владу на півночі, щоб брала до уваги права людини, тільки тоді, коли між цими країнами налагодяться взаємини. Висовування вимог виключно з боку Півдня може всього лише унеможливити ці взаємини взагалі".

зможе бути в університеті протягом семестру. Я думаю, що виникне велика кількість інших проблем, про які ми ще не знаємо. Ми не зможемо розпочати навчання на початку лютого. Ми повинні обговорити, як і коли ми будемо здатні приступити до занять у другому семестрі.

Деякі з студентів не отримають гроші від батьків, які працювали в Порт-о-Пренсі. І можливо у нас не буде студентів. Це стане для нас великим...

— **Якщо можливо, поговоримо про землетрус. Як все сталося?**

— На годиннику було 4:50 дня. Я знаходився в офісі, коли почався землетрус. Виходячи з того, наскільки потужні були поштовхи, я відразу зрозумів, що наслідки будуть катастрофічними для Порт-о-Пренса. Епіцентр припав саме на столицю.

— **Чи було щось подібне у сусідній Домініканській Республіці?**

— Думаю, що так, але землетрус там не був настільки потужним як у Порт-о-Пренсі.

— **Про яку кількість жертв йде мова?**

— Думаю, що це може бути більше ніж 200 тисяч чоловік.

— **Як Ви думаєте, чи зможе Гаїті повернутися до нормального життя?**

— Я думаю, що на це підуть роки. Але для цього потрібне вольове та вмиле керівництво, тільки тоді життя на Гаїті нормалізується.

— **Що вціліло після землетрусу — дороги, телекомунікації?**

— Головне шосе з Порт-о-Пренса та інші місця зруйновано. По суті, доріг в країні немає. Ну, і в політичній сфері багато чого потрібно змінити. Нас чекає непросте майбутнє. Як я вже сказав, по суті, ми розпочинаємо з нуля. Країна знаходиться в руїнах.

— **Ми знаємо, що під час землетрусу в Гаїті загинуло безліч людей. А християни постраждали?**

— Загинуло багато баптистів. Так, загинув один з університетських пасторів. Я знаю ще одного баптистського пастора, який пропав у Порт-о-Пренсі. Загинуло багато членів нашої церкви. Один наш брат поїхав до Порт-о-Пренсу, тому що у нього в столиці був бізнес, і не повернувся. При університеті працюють лікарі, які вирішили допомогти в Порт-о-Пренсі. Ситуація в столиці дійсно моторошна.

— **Що християни роблять для того, щоб допомогти Гаїті?**

— Для того, щоб хоч щось робити, потрібно прийти до тьми після такого шоку, який ми пережили. На це потрібен час. Гаїтяни продовжують вмирати

НОВИНИ

Дівчинку-християнку побили за її віру

Християни з Пакистану повідомили, що 11-річна дівчинка- християнка піддалася серйозному випробуванню в місті Дхарем, провінція Пенджаб. У жовтні 2009 року ученицю вечірньої школи "Академії Світлого Майбутнього" Надю Іфтіхар до втрати свідомості побила її вчителька мусульманка після того, як та заявила, що, будучи пакистанкою від народження, сповідує християнство.

"Наша вчителька розповідала нам про культуру Пакистану і пакистанського народу та процитувала фразу з підручника, кажучи: "Ми, пакистанці, всі є мусульманами". На цьому місці я перервала її і сказала: "Пані, я також пакистанка, але я не мусульманка. Я християнка", — розповіла Надя Іфтіхар.

Вчителька прийшла від цього в лютю і почала бити Надю бамбуковою палицею, поки, як свідчать однокласники, дівчина не знепритомніла на короткий час. Б'ючи її, вчителька постійно твердила, що всі пакистанці — мусульмани, і "Ви не пакистанці, а християни. Ваша батьківщина знаходиться десь в Європі або Америці".

Надю доставили додому, а потім до лікаря. 11 жовтня, коли журналісти брали у неї інтерв'ю, вона була дуже слабка і зі шрамами на спині. Батько Наді, Іфтіхар Масіх, пояснив, що він не зміг піти в поліцію і заявити про інцидент, кажучи: "Я дуже бідний християнин і працюю за мізерну щоденну плату, щоб прогодувати свою сім'ю".

"Бути бідним і до того ж християнином — це дуже серйозна перешкода для тих, хто шукає правосуддя в пакистанській поліції", — відзначає Barnabas Fund.

"Держава Пакистан була створена в 1947 році, як батьківщина для мусульман з країн Південної Азії, але із самого початку було визнано, що немусульмани також є невід'ємною частиною Пакистану, — розповів доктор Патрік Сухдео, міжнародний директор Barnabas Fund. — Навіть прапор, з його вузькою білою смугою поряд з основним зеленим фоном, вказує на немусульманську меншість разом з мусульманською більшістю. Це вічна боротьба пакистанських християн — переконувати іншу частину суспільства, що вони люблять свою батьківщину, Пакистан, так само, як пакистанські мусульмани. Міф, що вони лояльні до Заходу, а не до Пакистану, має бути остаточно похований".

під завалами. Я думаю, що надії знайти живих не залишилось. Нещодавно в руїнах знайшли одну дитину, якій було приблизно одинадцять місяців. Це чудо! У той же час не вистачає елементарних наметів для живих гаїтян.

— Чи постраждав хтось з Ваших друзів, можливо, членів сім'ї?

— Моя 24-річна племінниця Джина Касіус пропала безвісти після землетрусу у вівторок. Ми не знаємо, жива вона чи ні. Вона допомагала секретарю нашого університету.

— Джулес, багато людей на Заході почали активно збирати гроші для Гаїті, але іноді допомога не доходить до адресатів, гроші просто розкрадаються. Що б Ви порадили християнам, бажаючим пожертвувати?

— Я б порадив їм жертвувати гроші християнським фондам, які надають дійсно надійну допомогу, а також фонду Червоного Хреста.

— Про що б Ви хотіли попросити молитися наших читачів?

— На даний момент ми повинні просити Господа, щоб Він нас повів Своєю дорогою. Ми, як духовні лідери, повинні дати цій країні альтернативу, щоб допомогти відновити Гаїті. Це нелегко, є безліч проблем. У нас і раніше траплялися землетруси, і я думаю, що й тоді це було не просто так. Ми маємо потребу в мудрості, та потребуємо Божого керівництва, щоб приймати правильні рішення.

• Переклад з російської Юлії Марук

уло мені шістнадцять років... Сподобалась одна дівчина. У сусідньому селі було чимало хороших дівчат. А їй сімнадцять виповнилось. Провів її додому із вечорниць і сказав: ти мене почекай, а я через місяць прийду й оженися на тобі. Отакий був хвацький козак. Якби хоч село те було ближче...

Через місяць дізналися в мене вдома, що я в Бога повірив. Кілька разів я ходив на зібрання, і Господь відкрився мені. Мої рідні брати та сестри не вірили в Бога і батько теж не вірив. Мама — не знаю. Вона паралізована лежала. Збив їй тато із дощок таку загородку, щоб не впала вночі з ліжка, і мама там лежала. Батько в домі все сам робив, доки діти не підросли. Важко йому було. Інколи він плакав. Бачачи таке, я рано став до праці. Служив потрохи у багатих людей. Робив, що казали. На штани не заробляв, а на харчі вистачало.

Батько одного дня каже: "Я тебе з дому вижену! Мені на вулицю сором вийти, люди пальцями тикають: он, подивіться, це він, у якого син в штунди записався. Яка ганьба на мою стару голову, не знаю, куди подітися!"

А я якраз зі своїм — женитися... Яке вже там весілля... З роботи повертаюся пізно, сім'я за столом вечеряє, брати зиркають спідлоба, батько сопе, мама плаче в постелі: "Синку, я ж тебе своїми грудьми годувала, я ж на тебе надивитися не могла". Наче я людину вбив чи пограбував кого... Але я поводився сумирно, пресвітер підказав: "Не віддавайте злом за зло, образою за образ, а навпаки, благословляйте, знаючи, що ви на це й покликані, щоб успадкувати благословіння." Так ото і вмилювався їм. Якось ми знову заговорили про це відверто. Батько важко зітхнув: "Як воно тобі так треба, то що ж... Буває з людьми і гірше. Он у Ковальчуків хлопець у ставку втопився, а ти все ж таки живий..."

Наречена моя тим часом заміж вийшла. Місяців, мабуть, зо три минуло, як я її бачив востаннє. Почув від хлопців — весілля у Наталки. Бігав туди, у вікна заглядав. Батько її вийшов: "Тобі чого? Вона тепер не твоя. Молодий, знайдеш собі іншу." Так і не побачилися...

У мене руку відняло. Переживав дуже. Знову в домі біда. Мама не встає, а тут ще й я. До неділі вдома просидів, у неділю — на зібрання. Сиджу на зібранні та й плачу. Брати кажуть: давай будемо молитись. Помолілися. Рука як була, так і є. Після зібрання

І врятував його з могили...

лишилося п'ятеро наших найсильніших братів, пресвітер, стали на молитву, поклали мені руки на голову — все, як написано. А правиця як висіла, так і висить. "Мабуть, Олексю, — кажуть мені брати, — ти гріх великий учинив. Каятися тобі треба. Подумай і розкажи все як є. А ми вислухаємо й попросимо Господа, аби Він простив тобі." Ніякого гріха я за собою не знав. Брати кажуть: "Це твоя впертість. Гляди, щоб нічого гіршого з тобою не сталося." Розійшлися. Навіть іти зі мною разом не захотіли. Я в обхід, щоб домашні мої не дізналися, що я на зібранні був. Іду — так мені невесело, так на душі важко... Раптом чую — ніби мурашки по моїй мертвій руці побігли. Потім заболіло так, що хоч криком кричи. Щось гаряче по руці розлилося, чую, пальці вже щипає, ніби голками хто коле. Поворухив ними — ворухаться. Працює рука!

Прибіг додому й відразу до мами: "Мамо! Я здоровий! Рука працює. Бог мене уздоровив по молитві!" Мама у сльози — яка то радість! Кажу їй: "Вам треба молитися, мамо! Господь і вас уздоровить! Він любить і вас!" Батько

теж розчулився. Тоді-то він мене і простив остаточно, змирився з тим, що син у нього "штунда". А брати мої та сестри всі потім віруючими стали. Тільки згодом.

Молилася мама чи ні, не знаю... А ми з дядьком моїм молилися дуже багато й за неї й за весь наш рід великий. Дядько мій, мамин брат, у церкві православній старостою служив. Ми з ним у дружбі були. Якось він каже до мене: "А скажи-но ти мені, Олексю, що там у вас за віра така, що ти її так любиш? Дуже вже мені цікаво знати". Повів я його у зібрання. Перший раз після зібрання вийшли ми, він каже: "Нічогосінько не зрозумів!" — "Треба ще раз піти," — кажу йому. Він сахнувся: "Гріх ти чиниш, Олексю! І мене у спокусі уводиш!" Але все ж таки пішов іще раз. І все. У церкві своїй православній більше не з'явився.

Ми з ним три роки за маму мою молилися. Але бачимо, чи молитви наші Господь не приймає, чи мати моя чимось перед ним дуже завинила, але стало їй робитися гірше. Прошу у зібранні: помоліться. Глафіру, маму мою, всі добре у селі знали, знали,

що сім'я у неї велика. Все зібрання до Господа водало. А мама... То сама ще могла перевернутися на своєму ліжку і поїсти сама могла, а то вже й руками не ворухне. Тоді ми — ще більше молитися. Ревність усіх взяла.

І ось якось перед зібранням стоїмо ми з дядьком біля вікна, а одна жінка каже: "Ти поглянь, Карпо, — каже до дядька, — глянь, хто йде. Глафіра це чи ні?" Я глянув — мама моя! Із паличкою, так помаленьку, наче ноги у неї скляні, розбити вона їх боїться, маленькими кроками по вулиці — прямо до молитовного дому. Слава Господеві!

Почали на Україні створювати колгоспи. Мені кажуть у "ячейці": ти не в ногу з народом ідеш, кинь свого Бога, нам потрібні люди, щоб комуна будувати, треба тобі довести, що ти з нами разом, разом з усім народом. Не питали мене, лише сказали: підеш "уполномоченим", будеш з нетрудовим елементом боротися, доведеш, що ти не ворог світлому "будущему". Послали на розкуркулення. Прийшли до людей, я збоку стою, а вони добро витягають із хати надвір. Дітей виганяють із домівок, зерна вантажать на підводи, зі скринь вигрібають, що краще є. Я собі думаю: хіба це народові потрібно? Якщо зараз таке, то що тоді буде при тому "будущому"?

Отак кілька сімей ми "розкулачили", комісар каже: підемо тепер до одного, це заклятий ворог революції, "мракобес", якого не перевоспітаєш. Приходимо до двору, а то мій рідний дядько. "Беріть його, — каже комісар, — щоб не сбежал, доставим его не как прочіх на станцію для дальнешого следования в холодніе края, а в особое место, в ГПУ, пусть там с ним грамотніе товарищі разберутся, кто он есть такой".

Тут я зрозумів, що гріх на мені великий, і буде мені велике покарання від Господа за цей гріх. Сказав я їм: розкулачувати більше не піду і можете застрілити мене на місці.

Вони мене побили спочатку. "Тепер тебе, — кажуть, — і Бог твій за свого не признає. Підеш із нами служити трудовому народу ілі нет?" — Ні, не піду. Тоді вони мене слідом за дядьком моїм до району і відвезли.

Тюрма була маленька, царська ще, для такого скупчення народу не призначена. У камеру набили, може, п'ятдесят, а може й сто чоловік. Сиділи один у одного на колінах. Їсти не дають, надвір не випускають. Вивели тільки на третій день. Чимало в обморок падали від свіжого повітря. На слідство лише мене одного взяли, мабуть, із іншими у них повна ясність була. Питали, чому відмовився "служити трудовому народу". Я сказав як є. Сказав, що Господь мені не дозволяє. Відправили мене в камеру. Ведуть через двір, а назустріч жінка йде. Мене, звичайно, не впізнати, обличчя все розпухло. Але вона впізнала мене, моя Наталка, наречена моя колишня. "Олексю, це ти?" Я їй не відповідаю, іду далі. Вона за мною. "Прости мене, Олексю. Я тебе не дочекалась. Може, воля Божа була на те, щоб мені вийти за іншого, хіба ми знаємо? Не ображайся на мене." Я їй не слухав. Я тоді думав: не міг її Господь на таку зраду послати. Такі були мої тоді дитячі думки. Дуже злий був на Наталку. Останнє, що вона сказала мені: "Тебе скоро випустять, Олексю". Я їй не повірив.

Мене випустили на другий день, і дядька мого випустили, і всіх віруючих, хто попав до в'язниці і кого Наталка моя знала. Господь таке зробив через неї. Через неї багатьох і пізніше випускали. І цілий рік ніхто з віруючих до Сибіру не потрапив. Я не знав тоді, як це все вийшло. Лише потім, пізніше мені розповіли.

Чоловік Наталчин був із віруючої сім'ї. Вони всі жили непогано, тому що багато працювали і робили приємне Богові. За це Господь їх благословляв, і вони ні в чому не мали нужди. А коли так, то були вони схожі на куркулів. Хати мали добрі, худобу, землю. Коли прийшли до них хліб відбирати, Наталчин чоловік скількись-то там приховав. Всі ховали, хто де придумав, бо треба було якось до весни дожити і діточок зберегти. Забрали його в контору, тримали там чотири дні, а на п'ятий приходять до Наталки: забери його, він помер.

Щойно поховали його, приходять розпорядження в сільраду із району: всіх забрати — і Наталку з родичами,

і всіх родичів чоловіка, всіх як є з великими і малими дітьми.

В районі начальник ГПУ побачив Наталку. Вона йому дуже сподобалась. Він її полюбив, можна сказати. За вроду та доброту. Ось усіх відправляють, садять у поїзди, а ці дві сім'ї тримають і тримають. Тримали, доки не вийшла у начальника з Наталчиним батьком така розмова. "Якщо ти віддаси мені твою дочку, то відпущу тебе і твою рідню." Батько відповів: "Як Бог дасть, так і буде, а продавати своє дитя не буду, щоб життя собі врятувати." Тоді начальник наказав батька відвести в камеру. А викликав Наталку. Сказав їй те саме. Вона подумала й каже: "Як двом сім'ям гинути, краще я наругу на себе прийму. Залишусь, а гріх нехай на тебе впаде." Так сказала йому.

І от мене тільки візьмуть у селі, до району привезуть і відпустять. Тільки візьмуть, відразу ж Наталка з'являється. Я їй бачити не міг. Душа в мене тоді була ще груба. Треба було молитися за неї.

Три рази мене заарештовували, а я все удома. А на четвертий відправляють далі. Стали судити. За зв'язок із шпигуном і диверсантом, який прокрався в органи правосуддя. Диверсантом вони називали начальника районного ГПУ, який Наталку забрав до себе. Ніби я йому "пособнічав врагов народа спасать от законного возмездия за эксплуатацию трудового крестьянства." "Я — кажу їм, — нічого не знаю, я нікому ні в чому не допомагав, а що ваш начальник утік, то вам слід було за ним краще наглядати".

Вони з Наталкою втекли за кордон. Після війни, коли Сталін уже помер, в село від них прийшов лист аж із самої Америки. Слава Господеві за таке чудо! Вони обоє прийняли Бога, обоє ревно стали служити Йому, то, мабуть, Господь простив тому начальникові ті розкулачування й ті камери, де люди без повітря мерли й давили один одного, щоб охорона прийшла і хоч трохи двері прочинила на повітря. Прости й мене, Господи, за те, що осудив їх.

• Олексій Вітрук

Продовження в наступному номері

Вибачення за помилку

В попередньому номері журналу "Вісник Правди" у новинах з Санта Барбари була допущена помилка: замість слів "сім'ю Карпунин, сім'ю Рожко", слід читати — "членів сімей Карпуніних і Рожок". Брат Віталій Рожок був протягом 23 років пастором Першої Української Євангельсько-Баптистської церкви в Санта Барбарі, Головою ЗУЄБО і редактором журналу "Вісник Правди" — протягом 17 років. Автор і редакція журналу щиро розкаються та приносять вибачення членам цих сімей за допущену помилку.

В життєвих стражданнях

Коли ти в життєвих стражданнях
Під тяжким хрестом упадеш
Коли ти спокушений будеш
І долю свою проклянеш,

Коли ти зіб'єшся з дороги вузької
І на широко попадеш,
Коли гріх жахливий завдасть тобі рану
До кого ти вгорі підеш?

Коли сумнів навіє страхіття
І не буде сліз каяття
Коли ти прийдеш до брами смерті
Щоб відібрати собі життя ,

Тоді згадай, що є Спаситель,
Що любить безмірно тебе.
Поклич Його у твоїм горі
І Він від мук спасе тебе.

М. Теслюк

Тебе я прославляти мушу.
Мое життя Ти врятував
Лікуєш серце мое й душу
Щоб я навіки не пропав.

Дай мені сили і терпіння
Земну долину сліз пройти
І в серці чистее сумління
Тобі на жертву принести.

Держи мої і руки й ноги:
Ти Ціль моя, моя Краса,
Надія, Правда і Дорога,
Яка провадить в небеса.

Адам Штурма

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В США

Церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD,
Everett, WA, 98204
Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 319-7228, (425) 423-0467

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S.,
Federal Way, WA, 98003
Пастор: Ігор Завірюха
(253) 347-6600

Українська церква Євангельсь- ких Християн-БAPTISTІВ міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave.
Vancouver WA 98682
Пастор: Павло Ковалик
(503) 407-0413

Українська церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave.,
Sacramento, CA, 95842
Пастор: Володимир Вільчиця
(916) 348-1639

Євангельсько-БAPTISTСЬКА Українська Церква "Джерело Життя"

Адреса: 5948 Pecan Ave.
Orangevale
CA 95662

Пастор: Сергій Почапський
(916) 390-4786

Перша Українська Євангельсько-БAPTISTСЬКА церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL,
San Mateo, CA, 94402
Відповідальний: Володимир
Ковальчук
(510) 247-9604

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Санта-Барбара

Адреса: 3721, Modoc rd., Santa
Barbara, CA, 93105
Пастор: Михайло Сміюн
(805) 685-2921

Перша Українська Євангельсько-БAPTISTСЬКА церква міста Лос-Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los
Angeles, CA, 90039
Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

Українська Євангельсько- БAPTISTСЬКА церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St., Hemet,
CA, 92344

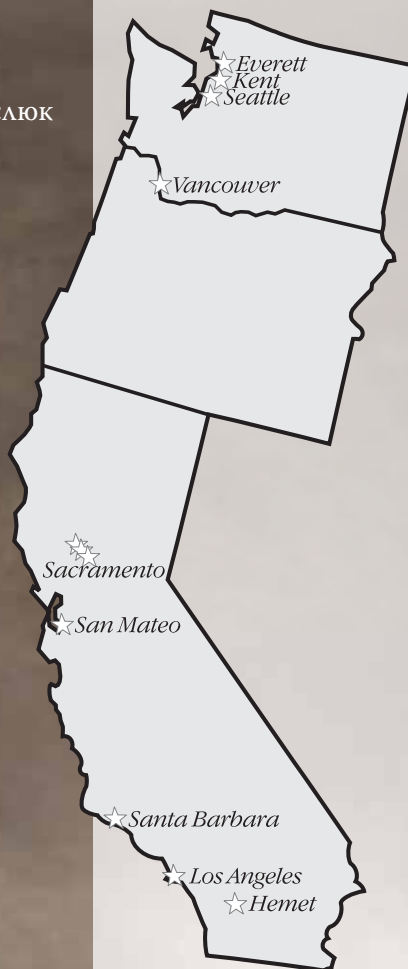
Пастор: Ковальчук Антон

Перша Українська БAPTISTСЬКА церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln.
Roseville, CA 95678
Пастор: Юрій Голас
(916) 334-1466

Церква Євангельських Християн-БAPTISTІВ м.Кент

Адреса: 27031 III Ct. SE
Kent, WA 98030
Пастор: Леонід Літушко
(253) 941-4292

Вісник Правди в інтернеті
<http://www.visnykpravdy.com>